

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

15 ноември 2023 година *

„Публична служба — Длъжностни лица — Преназначаване в интерес на службата —
Решение с обратно действие, прието в изпълнение на решения на съда на Съюза —
Член 266 ДФЕС — Член 22а и член 22в от Правилника за длъжностните лица —
Нередовност на досъдебното производство — Принцип на добра администрация —
Право на изслушване — Принцип на непристрастност — Разумен срок — Задължение за
полагане на грижа — Отговорност — Неимуществена вреда“

По дело T-790/21

PL, представляван от N. de Montigny, avocate,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от M. Brauhoff и L. Vernier,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: L. Truchot, председател, H. Kanninen и M. Sampaio Rodrigues (докладчик),
съдии,

секретар: H. Eriksson, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 15 март 2023 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си на основание член 270 ДФЕС жалбоподателят PL иска, от една страна, отмяна на решението на Европейската комисия от 16 февруари 2021 г. за преназначаването му със задна дата в генерална дирекция (ГД) „Мобилност и транспорт“, считано от 1 януари

* Език на производството: френски.

2013 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), както и на решението от 16 септември 2021 г., с което частично се отхвърля подадената от него жалба по административен ред (наричано по-нататък „решението за частично отхвърляне на подадената по административен ред жалба“), и от друга страна, обезщетение за имуществените и неимуществените вреди, които е претърпял.

I. Обстоятелства, предхождащи спора

- 2 Настоящият спор се отнася до преназначаването на жалбоподателя от делегацията на Комисията в Западния бряг и Ивицата Газа в Източен Йерусалим (наричана по-нататък „Делегацията“), където е работил от 16 февруари 2012 г., в ГД „Мобилност и транспорт“, считано от 1 януари 2013 г. (наричано по-нататък „спорното преназначаване“).
- 3 Обжалваното решение е прието след отмяната от съда на Европейския съюз на две предходни решения, с които се разпорежда спорното преназначаване, както и след оттеглянето от Комисията на трето решение със същия предмет (наричани по-нататък заедно „първите три решения за преназначаване“).
- 4 Фактическата обстановка, свързана с приемането на тези решения, е следната.
- 5 На 20 декември 2012 г. жалбоподателят е уведомен с електронно писмо, че спорното преназначаване е било одобрено предишния ден (наричано по-нататък „първото решение за преназначаване“). Това решение е оспорено от жалбоподателя пред Съда на публичната служба (дело F-96/13).
- 6 Обстоятелствата, при които е било прието първото решение за преназначаване, са описани в точки 2—14 от решение от 15 април 2015 г., PL/Комисия (F-96/13, наричано по-нататък „решение F-96/13“, EU:F:2015:29), както следва:

„2 Жалбоподателят е длъжностно лице в Комисията. Към момента на настъпване на фактите той бил класиран в степен AD 11 и назначен първоначално в отдел „Финансови ресурси“ към дирекция „Общи ресурси“ на ГД „Мобилност“. С решение на [органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“)] от 16 януари 2012 г. той е прехвърлен в отдел „Финанси, договори, одит“ на дирекция „Политика на с]ъседство“ към ГД „Развитие и сътрудничество — EuropeAid“ (наричана по-нататък „ГД „Развитие и сътрудничество“) и назначен като ръководител на секция в делегацията [...], считано от 16 февруари 2012 г.

3 Докато е изпълнявал функциите си начело на секция „Финанси, договори и одит“ в делегацията, тя е обект на одитна мисия на Европейската сметна палата във връзка с програма, наречена [*поверително*]¹. В края на мисията си одиторите на Сметната палата докладват за несъответствия в управлението на тази програма. През същия период жалбоподателят изразява пред различни страни загрижеността си във връзка с твърдените нередности при управлението на посочената програма, притесненията си относно дейността на международна организация, титуляр на няколко договора, сключени с ГД „Развитие и сътрудничество“, съмненията си относно риска от конфликт на интереси, произтичащ от връзките на някои местни служители на делегацията с тази международна организация, и подозренията си за корупция при изпълнението от посочената организация на проект на Европейския съюз, наречен [*поверително*]. Впрочем секция „Финанси,

¹ Заличени поверителни данни.

договори и одит“ в делегацията, която управлява програмата [*поверително*], е била обект на разследвания, започнати от Европейската служба за борба с измамите [...] през 2011 г. и 2013 г.

4 На 15 октомври 2012 г. [А], представител[ка] на персонала на делегацията (наричана по-нататък „представител[ката] на персонала“), изпраща на ръководителя на делегацията докладна записка, подписана от 21 членове на делегацията [...], в която се съобщава за неудовлетвореност на част от персонала вследствие на промяната в подхода към работата в секция „Финанси, договори и одит“ в делегацията през седемте месеца, в които жалбоподателят е бил неин ръководител. Тази промяна в подхода довела до сериозни забавяния в управлението на проектите, дори до блокирането на някои от тях, както и до загуба на доверие в партньорите от Съюза. В тази докладна записка представител[ката] на персонала посочва също, че през предходните седем месеца са били докладвани продължаващи случаи на неподходящо поведение, подкопаващи професионалната репутация на членове на персонала. Докладната записка завършвала с призив към ръководството да намери бързо решение на това положение, описано като нетърпимо.

5 На 22 и 23 октомври 2012 г. началникът на отдел „Финанси, договори и одит“ на дирекция „[Политика на с]ъседство“ към ГД „Сътрудничество и развитие“, към която се числи жалбоподателят (наричан по-нататък „началник-отделът на жалбоподателя“), отива в командировка в делегацията и разговаря с колегите на заинтересованото лице, тъй като то отсъства.

6 Срещата, проведена в Брюксел на 25 октомври 2012 г. в присъствието по-специално на началник-отдела на жалбоподателя и на самия него, е посветена на поведението на жалбоподателя и на проблемите в комуникацията между секциите „Финанси, договори и одит“ и „Операции“ в рамките на делегацията.

7 На 9 ноември 2012 г. представител[ката] на персонала изпраща електронно писмо до началник-отдела на жалбоподателя, за да се оплаче, че поведението му се е влошило още повече. Според представител[ката] на персонала жалбоподателят упреждал сега персонала, че по време на мисията на 22 и 23 октомври 2012 г. са говорили с началник-отдела. В същото електронно писмо представител[ката] на персонала иска да бъдат взети превантивни мерки за защита на персонала от всякакъв тормоз.

8 С електронни писма от 12 ноември 2012 г. на ръководителя на делегацията и на заместник-генералния директор на ГД „Развитие и сътрудничество“, както и на началник-отдела от 13 ноември същата година, жалбоподателят е предупреден във връзка с неподходящия характер на поведението му и проблемите в комуникацията, които той и неговата секция създават. Според преките ръководители на жалбоподателя тези трудности се отразявали на работата на делегацията и на политическите отношения, които Съюзът поддържал в региона.

9 На 20 ноември 2012 г. жалбоподателят е уведомен по телефона за преназначаването му в централата и получава електронно писмо от началника на отдел „Човешки ресурси в делегациите“ към ГД „Развитие и сътрудничество“, „потвърждава[що] преназначаването [му] в централата, в [неговата] първоначална ГД [ГД „Мобилност“]“. В същото електронно писмо се уточнявало, че „[в] рамките на няколко дни, след приключване на процедурите,

[той] ще получи официално уведомление“ и му била отправена покана да използва остатъка от отпуска си преди края на годината, което ще „доведе до напускането в близко бъдеще на делегацията“.

10 С електронни писма от 28 и 29 ноември 2012 г. жалбоподателят е поискал съответно от ръководителя на делегацията и от началник-отдела да му предоставят точен списък на деянията, на които се позовават в електронните си писма от 12 и 13 ноември същата година, за да може да им отговори.

11 На 4 декември 2012 г. жалбоподателят уведомява началника на отдел „Човешки ресурси в делегациите“ към ГД „Развитие и сътрудничество“, че подготвя напускането си, но че все още не е получил официално уведомление за решението за преназначаване, посочено в електронното му писмо от 20 ноември 2012 г., а трябва да изпълни формалностите по преместването си.

12 На 6 декември 2012 г. ръководителят на делегацията отговаря на електронното писмо на жалбоподателя от 28 ноември същата година, като го уведомява, че посочените от него проблеми се повтарят и че не може да се занимава с тях всеки път, когато получи оплакване срещу него.

13 На 10 декември 2012 г. жалбоподателят отново иска от ръководителя на делегацията да му представи доказателства в подкрепа на отправените обвинения. На 12 декември същата година ръководителят на делегацията приканва жалбоподателя за всякаква допълнителна комуникация да се обръща към компетентната служба „Човешки ресурси“.

14 На 20 декември 2012 г. служител в отдел „Управление на кариерата и работата“ към ГД „Човешки ресурси и сигурност“ изпраща електронно писмо до жалбоподателя, с което го уведомява, че преназначаването му в „ГД [и] отдел: MOVE.SRD (Брюксел)“, т.е. към ГД „Мобилност“, „е [било] одобрено“ от ръководителя на екип „Движения на персонала“ в отдел „Управление на кариерата и работата“ в качеството му на ОН на 19 декември 2012 г., с действие от 1 януари 2013 г. Авторът на електронното писмо уточнява също, че правното основание за това преназначаване е член 7, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз в приложимата му към момента редакция [...], че „това движение [било] регистрирано и може[ло] да бъде проверено [чрез компютризираната система за управление на персонала, наречена] „Sys[er] 2“, че копие от електронното писмо ще бъде добавено в досието на жалбоподателя и че „няма да бъде изготвен документ на хартиен носител“.

- 7 Считано от 1 януари 2013 г., жалбоподателят е повишен в степен AD 12 в рамките на процедурата по повишаване за 2013 г.
- 8 На 16 януари 2015 г. жалбоподателят е назначен в представителството на Комисията в Лондон (Обединеното кралство).
- 9 С решение F-96/13, постановено на 15 април 2015 г., Съдът на публичната служба отменя първото решение за преназначаване поради нарушение на правото на защита на жалбоподателя.

- 10 На 15 октомври 2015 г., след неколкократно размяна на писма между Комисията и жалбоподателя, в рамките на изпълнението на решение F-96/13 се провежда среща между началника на отдел „Управление на кариерата и работата“ към ГД „Човешки ресурси и сигурност“ (наричан по-нататък „отдел DG RH.B4“) и жалбоподателя, в присъствието и на неговия адвокат и двама други началник-отдели (наричано по-нататък „срещата на 15 октомври 2015 г.“).
- 11 По време на тази среща началникът на отдел DG RH.B4 уведомява жалбоподателя за намерението си в качеството си на орган по назначаването (ОН) да разпoredи спорното преназначаване със задна дата в изпълнение на решение F-96/13. Тя обяснява, че целта на срещата била да се даде възможност на жалбоподателя да изложи забележките си, преди да бъде взето решението.
- 12 Началникът на отдел DG RH.B4 се позовава на преписката към онзи момент, която според нея разкривала неподходящо поведение от страна на жалбоподателя. В това отношение по време на срещата са споменати някои електронни писма от 27 юли 2012 г., 18 септември 2012 г., 3, 5 и 14 октомври 2012 г. и 12 и 13 ноември 2012 г.
- 13 Жалбоподателят се произнася по контекста на електронните писма. Той обяснява и подадения от него сигнал за нередности до ръководството на 3 октомври 2012 г. относно международната организация, посочена в точка 6 по-горе. Посочва също, че в периода между 13 и 20 ноември 2012 г. са настъпили все още неизвестни за него събития, довели до спорното преназначаване, разпоредено от администрацията. Според него между това преназначаване и подадения от него сигнал за нередности е налице връзка, която следва да бъде разследвана. Причините, изложени от началника на отдел DG RH.B4, били сметени за недостатъчни в решение F-96/13.
- 14 На 22 декември 2015 г. началникът на отдел DG RH.B4 разпореджда спорното преназначаване със задна дата, считано от 1 януари 2013 г. (наричано по-нататък „второто решение за преназначаване“).
- 15 За да обоснове това решение, началникът на отдел DG RH.B4 отбелязва „ситуацията на изключително напрегната комуникация“ между жалбоподателя и неговите колеги както в делегацията, така и в централата, което според нея може да повлияе съществено на нормалното функциониране на делегацията. В това отношение тя изрично се позовава на електронните писма през периода 18 септември—13 ноември 2012 г., представени от администрацията на жалбоподателя по време на срещата на 15 октомври 2015 г., като цитира някои извадки от тях.
- 16 Жалбоподателят оспорва пред Общия съд второто решение за преназначаване. С решение от 13 декември 2018 г., PL/Комисия (Т-689/16, наричано по-нататък „решение Т-689/16“, непубликувано, EU:Т:2018:925), това решение е отменено с мотива, че е прието от некомпетентен орган, предвид защитата, предоставена на жалбоподателя с член 22а от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) в качеството му на информатор.
- 17 След тази отмяна изпълняващият длъжността началник на отдел DG RH.B4 приема отново спорното преназначаване с решение от 25 юни 2019 г. с обратно действие, считано от 1 януари 2013 г. (наричано по-нататък „третото решение за преназначаване“).

- 18 С искова молба или жалба, подадена на 18 май 2020 г. (дело T-308/20), жалбоподателят иска отмяна на третото решение за преназначаване по-специално поради липсата на компетентност на автора на акта.
- 19 С писмо от 27 юли 2020 г. генералният директор на ГД „Човешки ресурси и сигурност“ (наричана по-нататък „генералният директор на ГД „Човешки ресурси“) уведомява жалбоподателя за намерението си да оттегли третото решение за преназначаване и да го замени с ново решение, взето от самата нея в качеството ѝ на ОН. Тя уточнява, че това решение се отнася до спорното преназначаване със задна дата, считано от 1 януари 2013 г. генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ приканва жалбоподателя да представи евентуалните си съображения преди приемането на ново решение.
- 20 С писмо от 13 август 2020 г. жалбоподателят иска от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ да уточни причините, поради които е приела, че изпълняващият длъжността началник на отдел DG RH.B4 не е ОН, компетентен да вземе решение за неговото преназначаване. Считайки, че с оглед на обявеното оттегляне на третото решение за преназначаване все още се ползва от позицията си на информатор, той изтъква, че новото решение следва да бъде прието при спазване на член 22а от Правилника. Освен това отбелязва, че оттеглянето на третото решение за преназначаване ще има отражение върху допустимостта на жалбата, подадена по дело T-308/20. Накрая иска от Комисията да вземе отношение по тези въпроси.
- 21 В писмо от 7 септември 2020 г. генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ посочва, че с оглед на мотивите на решение T-689/16 изглежда, че само тя можела да вземе решението за преназначаване. Уточнява също, че целта на оттеглянето на третото решение за преназначаване била да се изпълни това решение по възможно най-безспорния начин, без да се изчаква приключването на производството, образувано по дело T-308/20. За тази цел тя повтаря поканата си към жалбоподателя да представи съображения по планираното решение, посочено в писмото от 27 юли 2020 г.
- 22 С писмо от 17 септември 2020 г. жалбоподателят припомня обстоятелствата, при които е взето първото решение за преназначаване. По-конкретно, за това преназначаване му е съобщено на 20 ноември 2012 г., т.е. по-малко от месец след като е уведомил своето ръководство за възможни нередности при управлението на програма [*поверително*], притесненията си относно дейността на организация, титуляр на няколко договора, сключени с ГД „Развитие и сътрудничество — EuropeAid“ (наричана по-нататък „ГД „Развитие и сътрудничество“), съмненията си относно риска от конфликт на интереси, произтичащ от връзките на някои местни и договорно наети служители на делегацията с тази организация, и подозренията си за корупция при изпълнението от тази организация на проект [*поверително*]. Жалбоподателят също така припомня причините, накарали Съда на публичната служба да отмени първото решение за преназначаване, като се позовава на точки 66 и 67 от решение F-96/13. Той също така изтъква, че по време на срещата на 15 октомври 2015 г., Комисията не е предоставила нови данни доказателства, нито е уточнила някое оплакване, постъпило след 13 ноември 2012 г. Поради това жалбоподателят не е могъл надлежно да изложи своите съображения. Жалбоподателят припомня също, че от 10 октомври 2016 г. иска да бъде изслушан от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ във връзка с положението му, характеризиращо се със седем преназначавания от 1 януари 2013 г. насам в интерес на службата, на специално създадени за тази цел и съкратени след напускането му длъжности. Третото решение за преназначаване също било прието, без жалбоподателят да е имал възможност надлежно да

представи съображенията си. Ако това решение — както е обявила генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ — е трябвало да бъде оттеглено впоследствие, то тогава Комисията трябвало да посочи на жалбоподателя точните мотиви за спорното преназначаване, за да му даде възможност да представи надлежно съображенията си. Комисията следвало също така да се увери, че новото решение ще бъде взето в съответствие с разпоредбите, уреждащи статута му на информатор. Предвид сложността на делото, датиращо от 2012 г., жалбоподателят иска да бъде приет от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“, за да се разгледат, първоначално неформално, данните, с които може да се сложи край на това положение.

- 23 В писмо от 9 октомври 2020 г. генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ посочва на жалбоподателя, че той разполага с всички релевантни данни, позволяващи му да упражни надлежно правото си на изслушване. В това отношение тя посочва протоколите от събранието на 15 октомври 2015 г., изготвени от администрацията и от жалбоподателя, от които според нея стават ясни мотивите, взети предвид от началника на отдел DG RH.V4 при приемане на второто решение за преназначаване. Генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ припомня, че това решение е отменено от Общия съд единствено поради липсата на компетентност на неговия автор. Поради това тя приканва жалбоподателя в двуседмичен срок да ѝ представи съображенията си, като приложи протоколите към писмото. Освен това съобщава на жалбоподателя решението за оттегляне на третото решение за преназначаване. Уточнява, че целта на оттеглянето е да се сложи край на съществуващата нередовност, свързана с липсата на компетентност на автора на това решение, и че въпросното оттегляне ще бъде последвано от приемането на ново решение за преназначаване на жалбоподателя, след като той бъде изслушан от нея.
- 24 С писмо от 31 октомври 2020 г. жалбоподателят изтъква, че както е видно от точки 60, 61 и 66 от решение F-96/13, ръководството му е отправило упреци относно поведението след 13 ноември 2012 г., които той не е могъл да оспори. Събитията, настъпили след тази дата, не са били изяснени по време на срещата на 15 октомври 2015 г., когато Комисията само препрочита разменените електронни писма между жалбоподателя и ръководителя на делегацията, от една страна, както и с неговия началник-отдел в ГД „Развитие и сътрудничество“, от друга страна. Жалбоподателят припомня, че безуспешно е поискал да получи достъп до отнасящата се до него докладна записка, носеща печат 26 ноември 2012 г. и адресирана до членовете на Комисията по управление на ресурсите в делегациите (наричана по-нататък „Comdel“), както и до всички документи, свързани с нея, и по-конкретно до документите, изпратени през 2012 г. от ГД „Развитие и сътрудничество“ до правната служба на Комисията и до тези, които тя държи. Според жалбоподателя Съдът на публичната служба окончателно се е произнесъл, че мотивите отпреди 13 ноември 2012 г. не могат да мотивират законосъобразно спорното преназначаване. Според него информацията, която той е предоставил на ръководството, без да получи каквато и да било реакция от тяхна страна, е била предоставена от Европейската сметна палата на Европейската служба за борба с измамите (OLAF), която го е призовала четири пъти. Въз основа на същите тези данни Комисията е отменила всички договори за непряко управление, сключени с въпросната организация в рамките на програма [поверително]. Същите тези данни са накарали ръководителя на одитната мисия на Сметната палата изрично да заговори по време на среща за корупция, измама, непотизъм и тайно споразумение. В качеството си на ръководител на секция „Финанси, договори и одит“ в делегацията жалбоподателят е бил длъжен да предприеме мерки за защита на интересите на Съюза. Следователно мотивите за евентуално ново решение за преназначаване, които според него не се съдържат в писмото от 27 юли 2020 г., трябвало да бъдат обективни,

ясни и точни, за да може той да ги оспори по време на изслушване пред компетентния ОН, което поискал като информатор, за да бъде уредено административното му положение и възстановена професионалната му чест и достойнство.

- 25 С определение от 25 ноември 2020 г., PL/Комисия (T-308/20, непубликувано, EU:T:2020:571), Общият съд констатира, че жалбата, подадена от жалбоподателя срещу третото решение за преназначаване, е станала безпредметна след оттеглянето му. Комисията е осъдена да заплати съдебните разноски по производството, тъй като се приема, че с оттеглянето на третото решение за преназначаване тя косвено е признала, че процедурата по приемането му не е лишена от критики.
- 26 С електронно писмо от 11 декември 2020 г. жалбоподателят отново отправя до генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ искане да бъде изслушан по време на среща.
- 27 На 16 февруари 2021 г. генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ приема обжалваното решение.
- 28 В първите три съображения от обжалваното решение генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ посочва, че различните писма, разменени през 2012 г. между жалбоподателя и ръководството, независимо дали в ГД „Развитие и сътрудничество“ в Брюксел (Белгия), или в рамките на делегацията, свидетелстват за „положение на взаимоотношения [...], ставащо все по-нетърпимо“, и че за да се успокои ситуацията в делегацията, е целесъобразно да се вземе решение за спорното преназначаване, доколкото администрацията разполага с широка свобода на преценка при организацията на своите служби.
- 29 След това генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ припомня процедурите, довели до приемането на първите три решения за преназначаване, както и причините, които са обосновавали, в зависимост от случая, тяхната отмяна от съда на Съюза или оттеглянето им от Комисията.
- 30 В дванадесето съображение от обжалваното решение генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ приема, че жалбоподателят се ползва от разпоредбите на член 22а от Правилника и следователно тя е ОН, компетентен да вземе решение за спорното преназначаване.
- 31 След като преценява, че жалбоподателят е имал възможност да упражни правото си на изслушване в рамките на кореспонденцията, описана в точки 19—24 по-горе, генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ посочва в последното съображение от обжалваното решение, че следва да се „уреди административното положение“ на жалбоподателя със задна дата, считано от 1 януари 2013 г., като се приеме ново решение със същото съдържание като второто решение за преназначаване и основано на същите мотиви, изложени в първите три съображения от обжалваното решение.
- 32 В електронното писмо, с което се изпраща обжалваното решение, също с дата 16 февруари 2021 г., генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ посочва на жалбоподателя, че през годините, предхождащи приемането на това решение, той е имал достатъчно възможности да изрази мнението си относно спорното преназначаване и причините, които го обосновават, така че не ѝ се струва необходима двустранна среща между нея и жалбоподателя.

- 33 На 17 май 2021 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред, на основание член 90, параграф 2 от Правилника, срещу обжалваното решение, като иска по-специално неговото оттегляне, отмяна на всички останали решения, взети по отношение на него от некомпетентни органи предвид позицията му на информатор, и заличаване от компютризираната система за управление на персонала на Комисията, наречена „Sysper 2“, на всички други неправомерно взети административни решения в периода 2013—2022 г., както и изплащане на сумите от 100 000 EUR и 250 000 EUR съответно за твърдените имуществени и неимуществени вреди.
- 34 Жалбата по административен ред е подадена посредством придружителен формуляр, въз основа на член 22в от Правилника, и който следвало да бъде адресиран до отдел „Обжалвания и проследяване на случаи“ към ГД „Човешки ресурси и сигурност“ (наричан по-нататък „отдел DG RH.E2“) на Комисията. Формулярът и жалбата по административен ред са придружени от писмо на жалбоподателя, адресирано до генералния директор на ГД „Човешки ресурси“, в което се посочва, че става въпрос за жалба по административен ред на основание член 22в от Правилника. Формулярът, жалбата по административен ред и писмото са изпратени заедно по електронна поща до отдел DG RH.E2.
- 35 С електронно писмо от 31 май 2021 г., адресирано до жалбоподателя, отдел DG RH.E2 потвърждава получаването на пратката от 17 май 2021 г., като се позовава на жалбата по административен ред, „подадена на основание член 90, параграф 2 от Правилника“, и прилага документ, озаглавен „Декларация за поверителност относно защитата на личните данни“. В същото електронно писмо жалбоподателят е поканен да представи, ако счете за необходимо, всякакви нови документи, отнасящи се до административната му жалба, в петнадесетдневен срок.
- 36 С електронно писмо от 3 юни 2021 г. жалбоподателят иска от отдел DG RH.E2 да бъдат изяснени някои аспекти на електронното писмо от 31 май 2021 г., след като бъде потвърдено от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ в качеството ѝ на компетентен ОН. На първо място, той отбелязва, че жалбата по административен ред е подадена на основание член 22в от Правилника. На второ място, иска да му бъдат съобщени вътрешните правила, предвидени от ОН за разглеждане на жалбите по административен ред на основание на тази разпоредба. На трето място, иска да бъде спрян петнадесетдневният срок, който му бил даден за представяне на съответните документи, докато не бъде получен отговор на искането му за разяснения. Освен това иска спазване на поверителността, гарантирана от Правилника за този вид дела.
- 37 В електронно писмо от 4 юни 2021 г. лице от отдел DG RH.E2 уточнява, че жалбата по административен ред, подадена от жалбоподателя на основание член 22в от Правилника, ще бъде разгледана от този отдел в съответствие с член 90, параграф 2 от Правилника и както е видно от Административно известие № 79-2013 от 19 декември 2013 г. относно подаването на искания на основание член 90, параграф 1 от Правилника, на жалби по административен ред съгласно член 90, параграф 2 от Правилника и на искания за съдействие на основание член 24 от Правилника, изпратено като приложение.
- 38 С решението за частично отхвърляне на жалбата по административен ред, съобщено на жалбоподателя на 16 септември 2021 г., членът на Комисията, отговарящ за човешките ресурси и сигурността (наричан по-нататък „членът на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси и сигурност“), действащ в качеството на ОН, частично уважава жалбата по административен ред на жалбоподателя, като се съгласил да премахне третото решение

за преназначаване и всички вписвания, свързани с член 22а от Правилника относно решенията за преназначаване от досието му Sysper 2. В останалата си част жалбата по административен ред е отхвърлена. Що се отнася до иска за обезщетение, изложено в жалбата по административен ред, членът на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“, счита, че то няма връзка с обжалваното решение, тъй като според него твърдените вреди са резултат от поредица събития, настъпили след 2013 г. Поради това тази част от жалбата по административен ред е преквалифицирана в иск по член 90, параграф 1 от Правилника. Членът на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“, посочва, че той не е ОН, компетентен да разгледа иска, и че при тези обстоятелства отговор ще бъде даден в друго решение.

II. Искания на страните

39 Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени обжалваното решение и, доколкото е необходимо, решението, с което частично се отхвърля жалбата, подадена по административен ред,
- да установи, че Комисията не е предприела мерки за изпълнение на решения F-96/13 и T-689/16 при зачитане на мотивите им и че е не е изпълнила влязло в сила решение,
- да осъди Комисията да заплати обезщетение в размер на 250 000 EUR за претърпените имуществени вреди, както и 100 000 EUR за претърпените неимуществени вреди,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

40 Комисията моли Общия съд:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По предмета на жалбата

- 41 Първото искане на жалбоподателя е за отмяна на обжалваното решение и „доколкото е необходимо“ — за отмяна на решението, с което частично се отхвърля подадената по административен ред жалба.
- 42 Съгласно принципа за процесуална икономия съдът може да реши, че няма основание да се произнася отделно по искането за отмяна на решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, когато констатира, че това искане няма самостоятелен предмет и в действителност се припокрива с искането за отмяна на решението, срещу което е подадена жалбата по административен ред (вж. решение от 24 април 2017 г., HF/Парламент, T-584/16, EU:T:2017:282, т. 72 и цитираната съдебна практика).

- 43 В конкретния случай исканията за отмяна на решението, с което частично се отхвърля подадената по административен ред жалба, не са същите като тези срещу обжалваното решение. Всъщност в подкрепа на първите жалбоподателят твърди конкретно нарушение на гаранциите, предоставени на лицата, подаващи сигнали за нередности, с член 22в от Правилника относно разглеждането на жалбите, които те подават в рамките на досъдебното производство. От една страна, в рамките на първото основание жалбоподателят изтъква, че жалбата по административен ред не е била разгледана от компетентен ОН. От друга страна, в подкрепа на първата част от третото основание той твърди, че не е било осигурено специалното третиране на неговата жалба, гарантирано от член 22в от Правилника.
- 44 Жалбоподателят обаче трябва да може да поиска от съда на Съюза да провери законосъобразността на административното производство по обжалване, чиято цел е да разреши и да насърчи уреждането по взаимно съгласие на спора, възникнал между длъжностното лице и администрацията, и да наложи на органа, към който принадлежи длъжностното лице, да преразгледа решението си при съблюдаване на съответните правила с оглед на евентуалните възражения на това лице (вж. в този смисъл решение от 19 юни 2015 г., Z/Съд, T-88/13 P, EU:T:2015:393, т. 143—146 и цитираната съдебна практика).
- 45 При тези обстоятелства Общият съд следва да се произнесе не само по исканията за отмяна на обжалваното решение, но и по тези, свързани с решението за частично отхвърляне на жалбата по административен ред.
- 46 Освен това следва да се отбележи, че с второто си искане жалбоподателят моли Общия съд да обяви, че Комисията не е предприела мерки за изпълнение на решения F-96/13 и T-689/16 при зачитане на мотивите им и че не е изпълнила влязло в сила решение.
- 47 В отговор на въпрос, зададен от Общия съд в съдебното заседание, жалбоподателят уточнява, че второто му искане се отнася до една от незаконосъобразностите, на които се основава искът за обезщетение, формулирано в третото му искане.
- 48 Следователно второто и третото искане трябва да се тълкуват заедно като едно-единствено искане, което има обезщетителен характер.

Б. По исканията за отмяна

- 49 В подкрепа на исканията си за отмяна жалбоподателят изтъква три основания, изведени:
- първото, от липсата на компетентност на административния орган, отхвърлил жалбата по административен ред,
  - второто, от нарушение на член 266 ДФЕС, неизпълнението на влязло в сила решение и нарушение на принципа за забрана на обратно действие, процесуална злоупотреба, неспазване на процесуалните му гаранции, както и нарушение на правото на действително изслушване в съответствие с търсената цел чрез това право,
  - третото, от нарушение на член 22а от Правилника, на задължението за помощ и грижа в рамките на производството по преназначаване, на член 22в от Правилника и на закрилата, предоставяна на информаторите, на задължението за полагане на дължима грижа, неутралност, безпристрастност, обективност, на правото на справедливо

разглеждане на преписката от администрацията и оправданите правни очаквания, както и процесуална злоупотреба.

1. Предварителни съображения

- 50 В самото начало следва да се припомнят задълженията на администрацията, когато решава да преназначи длъжностно лице.
- 51 Решенията за преназначаване се подчиняват на правилата на член 7, параграф 1 от Правилника, що се отнася до защитата на правата и законните интереси на съответните длъжностни лица. Съгласно тази разпоредба ОН, като действа единствено в интерес на службата и без оглед на гражданството, разпределя всяко длъжностно лице чрез назначаване или преместване на длъжност във функционалната му група, съответстваща на неговата степен.
- 52 На това основание институциите разполагат с широко право на преценка при организацията на техните служби според възложените им задачи и при назначаването на персонала на службите с оглед на тези задачи, при условие обаче назначаването да се извършва в интерес на службата, от една страна, и при съблюдаване на еквивалентността между степен и длъжност, от друга страна (вж. решение от 27 октомври 2022 г., СЕ/Комитет на регионите, С-539/21 Р, непубликувано, ЕУ:С:2022:840, т. 44).
- 53 Вътрешни трудности във взаимоотношенията могат да обосноват преназначаването на длъжностно лице в интерес на службата, когато предизвикват напрежение, което вреди на доброто функциониране на дадена служба, без съгласието на съответното длъжностно лице, а *fortiori* когато тази служба е натоварена с дипломатически мисии. Такава мярка може дори да бъде приета независимо от въпроса за отговорността за съответния инцидент (вж. решение от 12 октомври 2022 г., Paesen/SEAE, Т-88/21, ЕУ:Т:2022:631, т. 213 и цитираната съдебна практика).
- 54 Тъй като жалбоподателят се счита за добросъвестен информатор по смисъла на член 22а, параграф 3 от Правилника, следва да се припомнят и гаранциите, с които той се е ползвал при приемането на обжалваното решение.
- 55 Защитата, предвидена в член 22а, параграф 3 от Правилника, се предоставя без каквито и да било формалности на длъжностни лица, които добросъвестно са предоставили информация относно факти, които навеждат на предположението за наличие на противозаконна дейност, и то само поради факта, че са предоставили тази информация (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2014 г., АН/Комисия, Т-512/13 Р, ЕУ:Т:2014:1073, т. 30 и 31).
- 56 Фактът, че решение, неблагоприятно за длъжностно лице или служител, следва хронологически предоставянето от това длъжностно лице или служител на информация по член 22а от Правилника, трябва да накара Общия съд, когато е сезиран с жалба срещу това решение, да разгледа особено внимателно правното основание, изведено от нарушението на тези разпоредби. Следва обаче да се припомни, че тази разпоредба не предоставя на длъжностното лице защита срещу всяко решение, което може да го засегне неблагоприятно, а само срещу решения, свързани с подадените от него сигнали (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2017 г., СЈ/ЕСДС, Т-692/16, непубликувано, ЕУ:Т:2017:894, т. 109 и 110).

- 57 Що се отнася до тежестта на доказване, в точка 3 от Съобщение SEC(2012) 679 final на заместник-председателя Šefčovič до Комисията от 6 декември 2012 година относно насоките за предаване на информация в случай на сериозни нарушения във функционирането (whistleblowing) (наричани по-нататък „Насоки за подаване на сигнали за нередности“) се уточнява, че лицето, което взема неблагоприятна мярка срещу информатора, трябва да докаже, че причините за тази мярка са различни от докладването на нередности.
- 58 Накрая, член 22в от Правилника задължава ОН на всяка институция да установи вътрешни правила, отнасящи се по-специално до информацията, предоставяна на длъжностните лица по член 22а, параграф 1 от Правилника, относно разглеждането на докладваните от тях факти, защитата на техните законни интереси и личен живот, както и относно процедурата за разглеждане на подадените от тях жалби по административен ред. Последните трябва да се разглеждат поверително и, когато обстоятелствата оправдават това, преди изтичане на сроковете, установени в член 90 от Правилника.
- 59 Именно в светлината на тези съображения следва да се разгледат основанията, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на исканията му за отмяна на обжалваното решение и на решението, с което частично се отхвърля подадената по административен ред жалба.

2. По първото основание, изведено от липсата на компетентност на административния орган, отхвърлил подадената по административен ред жалба

- 60 Жалбоподателят оспорва компетентността на члена на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“, да отхвърли неговата жалбата му по административен ред, подадена според него на основание член 22в от Правилника, а не на основание член 90, параграф 2 от посочения правилник. Според жалбоподателя няма текст, позволяващ признаването на тази компетентност. Последната впрочем не била призната от жалбоподателя в неговата жалба по административен ред. В писмената реплика жалбоподателят допълва, че именно отдел DG RH.E2 е разгледал тази жалба по административен ред, като членът на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“, само я е подписал. Такова делегиране на правомощия или административна подкрепа обаче не са предвидени в приложимото право.
- 61 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя било като недопустими поради просрочване, било като необосновани.
- 62 В това отношение следва да се констатира, че обжалваното решение е прието без делегиране на правомощия от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ в качеството ѝ на компетентен ОН в съответствие с правилата, припомнени в точки 47 и 48 от решение Т-689/16.
- 63 Съгласно обаче точка 12 в таблица V от приложение I към Решение (2013) 3288 на Комисията от 4 юни 2013 година относно упражняването на правомощията, предоставени от Правилника за длъжностните лица на ОН и на органа, оправомощен да сключва договори (ООСД), изменено с Решение С(2014) 9864 на Комисията от 16 декември 2014 г. (наричано по-нататък „решение ООСД на Комисията“), подадените по административен ред жалби срещу решения, взети по отношение на длъжностни лица от всички степени, обикновено се подават до генералния директор на ГД „Човешки ресурси“. В бележка под линия 2 към точка 12 от таблицата обаче се предвижда, че макар генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ да е приела решение без делегиране на правомощия, какъвто е

настоящият случай (вж. т. 62 по-горе), отговорът на жалбата по административен ред, подадена срещу това решение, трябва да бъде даден от члена на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“.

- 64 Действително, точка 12 в таблица V от приложение I към решение ОН/ООСД на Комисията се отнася до жалбите по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника, докато жалбоподателят се позовава също на член 22в от Правилника.
- 65 Самият член 22в от Правилника обаче се отнася до жалбите по административен ред, подадени от длъжностни лица, относно начина, по който са били разглеждани след или в резултат на изпълнението на задълженията им по член 22а от Правилника, като препраща по-специално към член 90 от Правилника.
- 66 При тези обстоятелства членът на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“, е компетентен да се произнесе по жалбата по административен ред на жалбоподателя.
- 67 Що се отнася до оплакването на жалбоподателя, изведено от разглеждането на жалбата му по административен ред от отдел DG RH.E2, следва да се отбележи, че нито член 22в от Правилника, нито решение ОН/ООСД на Комисията, нито насоките за подаване на сигнали за нередности възпрепятстват този отдел да окаже подкрепа на компетентния ОН. Освен това жалбоподателят не представя никакви доказателства в подкрепа на довода си, че членът на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“, само е подписал проекторешението, предложено от службите. При това положение, без да е необходимо да се разглежда въпросът за просрочването, следва да се приеме, че тези оплаквания са неоснователни.
- 68 От изложеното по-горе следва, че първото основание трябва да бъде отхвърлено.

3. По второто основание: нарушение на член 266 ДФЕС, неизпълнение на влязло в сила решение и неизпълнение на принципа за забрана на обратно действие, процесуална злоупотреба и неспазване на процесуални гаранции, както и на правото на изслушване

- 69 Второто основание се състои от три части.
- 70 Първата част е „нарушение на правото на защита, на правото на изслушване, липса на административно разследване, нарушение на принципа на състезателност и на принципа на равни процесуални възможности, на член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз и на правото на добра администрация, както и на разумния срок“.
- 71 Втората и третата част, които Общият съд ще разгледа заедно, се отнасят по същество до няколко нарушения, свързани с начина, по който решения F-96/13 и T-689/16 са били изпълнени от Комисията.

а) По първата част: нарушение на правото на защита и на правото на изслушване, липса на административно разследване, нарушение на принципа на състезателност, на принципа на равни процесуални възможности, на член 41 от Хартата и на правото на добра администрация, както и на разумния срок

72 В самото начало следва да се отбележи, подобно на Комисията, че в заглавието на тази част жалбоподателят се позовава на нарушение на принципите на състезателност и на равни процесуални възможности, присъщи на правото на защита, което също е посочено. Тези оплаквания обаче не са развити по-нататък. Съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд обаче исквата молба или жалбата трябва да съдържа предмета на спора, изтъкнатите основания и доводи, както и кратко изложение на тези основания. Тъй като по отношение на тези оплаквания жалбата не отговаря на установените в тази разпоредба изисквания, те трябва да бъдат обявени за недопустими.

73 В подкрепа на тази част жалбоподателят изтъква по същество две оплаквания: първо, нарушение на правото му да бъде изслушан и второ, на правото му на добра администрация, гарантирано с член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), при липсата на административно разследване и поради превишаване на разумния срок.

1) По нарушението на правото на изслушване

74 В подкрепа на това оплакване жалбоподателят изтъква, че първите три съображения от обжалваното решение съдържат тълкуване с обратна сила на фактите, което не се съдържа в първите три решения за преназначаване и във връзка с което той не е бил изслушан. Освен това преди обжалваното решение той не бил уведомен, че компетентният ОН ще вземе предвид кореспонденцията с ръководството му през 2012 г.

75 Жалбоподателят добавя, че генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ отказва да организира събеседване с него, въпреки че Комисията е заявила пред Общия съд в рамките на дело T-308/20, че обжалваното решение ще бъде прието, след надлежното му изслушване. Според жалбоподателя по време на това събеседване той е можел за първи път да бъде изслушан от компетентен ОН относно връзката между информацията, която е предоставил на основание член 22а от Правилника — чувствителна и поверителна по отношение на службите, и спорното преназначаване, поискано от бившето му ръководство в делегацията, обект на разследването на OLAF, единствено като ответна мярка.

76 Вместо обаче да изслуша жалбоподателя при събеседване между двете страни, генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е взела предвид само кореспонденцията, разменена през 2015 г. между жалбоподателя и администрацията във връзка с упреците на ръководството, в рамките на процедура, при която той не е могъл да се възползва от гаранциите за поверителност, предоставени от член 22а от Правилника, пред компетентен ОН. Жалбоподателят не е могъл да се възползва от тези гаранции и при контактите си с администрацията непосредствено след оттеглянето на третото решение за преназначаване.

77 Накрая, жалбоподателят счита, че не е могъл да бъде надлежно изслушан почти девет години след укоримите деяния.

78 Комисията твърди, че доводите на жалбоподателя трябва да бъдат отхвърлени.

- 79 В това отношение е уместно да се припомни, че съдържанието на основното право на изслушване предполага заинтересованото лице да има възможност да влияе върху съответния процес на вземане на решения, което може да гарантира по-специално, че решението е резултат от подходящ баланс между интереса на службата и личния интерес на засегнатото лице (вж. решение от 13 декември 2017 г., CJ/ECDC, T-692/16, публикувано, EU:T:2017:894, т. 80 и цитираната съдебна практика).
- 80 В конкретния случай съгласно съдебната практика генералният директор на ГД „Човешки ресурси“, в качеството си на ОН, е трябвало да вземе решение в изпълнение на решенията за отмяна, като се съобрази с датата, на която е прието първото решение за преназначаване (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2017 г., CJ/ECDC, T-692/16, публикувано, EU:T:2017:894, т. 56 и цитираната съдебна практика).
- 81 Когато — както е в настоящия случай — дадено решение може да бъде взето само при зачитане на правото на изслушване, на заинтересованото лице трябва да се даде възможност да изложи надлежно своята гледна точка относно планираната мярка в рамките на организирано по инициатива на администрацията писмено или устно обсъждане, за провеждането на което последната носи тежестта на доказване (вж. решение от 10 януари 2019 г., RY/Комисия, T-160/17, EU:T:2019:1, т. 45 и цитираната съдебна практика).
- 82 Следва да се отбележи, че нарушението на правото на защита на жалбоподателя при приемане на първото решение за преназначаване е установено от съда на Съюза в решение F-96/13 при обстоятелствата, припомнени в точка 6 по-горе. В частност Съдът на публичната служба приема, че макар през 2012 г. жалбоподателят не можел да не знае за отрицателното възприемане на поведението му от страна на колегите и ръководството, предвижданата от ОН последица, а именно спорното преназначаване, не е била посочена преди приемането на това първо решение, поради което той не е могъл да изложи своята гледна точка. Освен това според съда на Съюза от преписката е видно, че от ръководството на жалбоподателя са отправили упреци относно поведението му след 13 ноември 2012 г., които той не е могъл да оспори.
- 83 Обжалваното решение обаче не е било прието при същите условия.
- 84 Всъщност по време на срещата на 15 октомври 2015 г., спомената в обжалваното решение, на жалбоподателя било посочено по-специално, че данните, съдържащи се в поредица електронни писма през периода 18 септември—13 ноември 2012 г., могат да обосноват спорното преназначаване. Комисията не е изтъкнала нищо друго след тази дата. Както е видно от подробните протоколи от срещата, жалбоподателят е имал възможност да изрази становището си по тези данни и да обясни контекста, в който са били изпратени електронните писма, включващ подозренията му относно организацията, посочена в точка 6 по-горе, и информацията, която е предоставил на ръководството след 3 октомври 2012 г.
- 85 При приемането на обжалваното решение генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е взела предвид протоколите от тези срещи, по време на които жалбоподателят е изложил своята гледна точка. Освен това, след като обявява оттеглянето на третото решение за преназначаване, генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ три пъти приканва

- жалбоподателя да представи съображения относно контекста, в който са били приети първото и второто решение за преназначаване, и който според нея изпъква от тези протоколи.
- 86 С оглед на тези обстоятелства следва да се приеме, че правото на изслушване, припомнено в точка 79 по-горе, е било спазено.
- 87 Този извод не може да бъде оспорен с изтъкнатите от жалбоподателя доводи.
- 88 На първо място, противно на твърденията на жалбоподателя, първите три съображения от обжалваното решение не съдържат ново тълкуване с обратна сила на спорните факти. Всъщност, както може да се види от последното съображение от решението, трите съображения по същество само повтарят съдържанието на второто решение за преназначаване, описано в точка 15 по-горе.
- 89 На второ място, в писмото си от 9 октомври 2020 г. генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ изпраща на жалбоподателя протоколите от срещата на 15 октомври 2015 г., в които се споменават електронните писма, разменени между него и ръководството. От това писмо е видно по същество, че генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е възнамерявала да вземе предвид данните, съдържащи се в тези протоколи, във връзка с които е поканила жалбоподателя да представи съображения.
- 90 На трето място, както е видно от определение от 25 ноември 2020 г., PL/Комисия (Т-308/20, непубликувано, EU:Т:2020:571), Комисията действително е уточнила пред Общия съд, че възнамерява да изслуша жалбоподателя след оттегляне на третото решение за преназначаване. Съгласно припомнената в точка 81 по-горе съдебна практика обаче зачитането на правото на изслушване не изисква заинтересованото лице да изложи гледната си точка по време на среща, като становището му може да бъде получено в рамките на писмена размяна, както е в случая.
- 91 На четвърто място, вярно е, че в качеството си на информатор жалбоподателят е бил изслушан на срещата на 15 октомври 2015 г. от некомпетентен ОН. Обсъжданите по време на тази среща данни обаче са описани подробно в два протокола, единият от които е изготвен от самия жалбоподател. Така тези протоколи е можело надлежно да бъдат взети предвид от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ за целите на приемане на обжалваното решение, след като на жалбоподателя е дадена възможност да представи допълнителни данни.
- 92 На пето място, както изтъква Комисията, нищо не е пречело на жалбоподателя да представи, в отговор на трите искания на генералния директор на ГД „Човешки ресурси“, уточнения относно нередностите, за които е сигнализирал по време на работата си в делегацията. Тези сигнали, под формата на електронни писма, адресирани до неговото ръководство, са били споменати по време на срещата на 15 октомври 2015 г., както и пред съда на Съюза в рамките на дела F-96/13 и T-689/16. Впрочем спазването на изтъкнатите от жалбоподателя гаранции, отнасящи се до качеството му на информатор, ще бъде разгледано по-нататък в рамките на анализа на третото основание.
- 93 На последно място, доводът на жалбоподателя, че не е можело да бъде надлежно изслушан почти девет години след деянията, също трябва да се отхвърли. Всъщност от 2013 г. насам жалбоподателят и Комисията са провели обширен обмен на писмени становища във

връзка със спорното преназначаване, включително пред съда на Съюза. При това положение, въпреки изтеклия период от време, жалбоподателят е бил в състояние да изложи надлежно гледната си точка пред генералния директор на ГД „Човешки ресурси и сигурност“ относно обстоятелствата, при които е било прието първото решение за преназначаване.

94 С оглед на изложените по-горе съображения се налага изводът, че оплакването за нарушение на правото на изслушване е неоснователно и трябва да бъде отхвърлено.

2) По нарушението на член 41, параграф 1 от Хартата при липса на административно разследване и поради превишаване на разумния срок

95 На първо място, жалбоподателят изтъква, че в обжалваното решение генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ се е произнесла през 2021 г. по положението му в периода 1 януари 2013—16 януари 2015 г. — датата, на която е преназначен в представителството на Комисията в Лондон, без да има разумна и законна обосновка за забавянето, в нарушение на член 41, параграф 1 от Хартата. Жалбоподателят добавя, че последователните незаконосъобразни действия на Комисията не могат да оправдаят това забавяне. Според него не е било възможно да се уреди положението му а posteriori и той е трябвало да бъде обезщетен.

96 На второ място, жалбоподателят твърди, че принципът на добра администрация, гарантиран от член 41, параграф 1 от Хартата, изисква внимателен, ефективен и конкретен анализ на всички данни, което предполага Комисията да събере всички необходими фактически и правни обстоятелства, за да упражни правото си на преценка. Според него спазването на тези задължения налагало генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ да проведе административно разследване на фактите отпреди девет години, вместо да основава заключението си на протоколите от срещата на 15 октомври 2015 г., проведена от некомпетентен ОН, по време на която са посочени някои непълни размени на информация между жалбоподателя и неговото ръководство преди 13 ноември 2012 г. и осъществени в нарушение на правилата за защита, свързани със статута на информатор.

97 На трето място, жалбоподателят изтъква в репликата си, че генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е трябвало да разгледа преписката му самостоятелно, без съдействието на службите, и че е трябвало да докаже, че спорното преназначаване по никакъв начин не произтича, пряко или косвено, от деянията в основата на признаването на качеството му на информатор. Неговият пряк ръководител бил лице, съпричастно към деянията, предмет на разследването на OLAF във връзка с информацията, която той е предал в качеството си на информатор.

98 Комисията иска доводите на жалбоподателя да бъдат отхвърлени или като недопустими поради просрочване, или като неоснователни.

99 Най-напред следва да се разгледат второто и третото оплакване на жалбоподателя, които се отнасят до начина, по който генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е разгледала положението му, преди да се анализира първото оплакване, свързано с превишаването на разумния срок.

- 100 Що се отнася до второто оплакване на жалбоподателя относно задължението на генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ да проведе разследване, следва да се припомни, че правото на Съюза изисква административните производства да се провеждат при спазване на гаранциите, предоставени от принципа на добра администрация, залегнал в член 41 от Хартата. Тези гаранции включват задължението на компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички релевантни данни по дадено дело и да събере цялата необходима фактическа и правна информация за упражняване на правото ѝ на преценка, както и да осигури правилното протичане и ефективността на производствата, които провежда (вж. решение от 11 юли 2019 г., ВР/FRA, Т-888/16, непубликувано, ЕУ:Т:2019:493, т. 162 и цитираната съдебна практика).
- 101 В конкретния случай, макар спорните факти да са от 2012 г., генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е разполагала с необходимите данни, за да упражни правото си на преценка. По-специално тя взема предвид подробните протоколи от срещата на 15 октомври 2015 г., по време на която било обсъдено с жалбоподателя положението в делегацията. Действително, както е посочено в точка 91 по-горе, тази среща е проведена пред некомпетентен ОН. В протоколите обаче се посочват точни и обективни данни, възпроизведени в мотивите на второто решение за преназначаване, по които жалбоподателят е приканен да се произнесе отново от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ на 9 октомври 2020 г. Впрочем констатациите, направени от съда на Съюза в решение F-96/13, също допринасят за установяване на спорните факти.
- 102 Поради това генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ не може да бъде упреknата, че не е провела разследване след оттегляне на третото решение за преназначаване.
- 103 Що се отнася до третото оплакване на жалбоподателя, изтъкнато в писмената реплика, че генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е трябвало да приеме обжалваното решение без съдействието на службите, следва да се констатира, без да е необходимо да се разглежда несвоевременният му характер, че то не е изведено от нарушение на правото на добра администрация, а на гаранциите, от които той се ползвал в качеството си на информатор. Това оплакване по същество е формулирано от жалбоподателя и в третото основание: нарушение на членове 22а и 22в от Правилника, поради което ще бъде разгледано в рамките на това основание.
- 104 Що се отнася до първото оплакване на жалбоподателя, изведено от превишаването на разумния срок при приемане на обжалваното решение в нарушение на член 41, параграф 1 от Хартата, следва да се припомни, че задължението за спазване на разумен срок при провеждане на административните производства представлява общ принцип на правото на Съюза, за чието спазване следи съдът на Съюза и който е включен като съставна част от правото на добра администрация в член 41, параграф 1 от Хартата (вж. решение от 11 ноември 2020 г., AV и AW/Парламент, Т-173/19, непубликувано, ЕУ:Т:2020:535, т. 131 и цитираната съдебна практика).
- 105 Разумният характер на продължителността на административна процедура се преценява в зависимост от обстоятелствата, присъщи на всеки отделен случай, и по-конкретно от неговия контекст, от различните етапи на процедурата, които институцията е провела, от поведението на страните в хода на процедурата и от сложността и значимостта на спора за различните заинтересовани страни (вж. решение от 14 септември 2010 г., АЕ/Комисия, F-79/09, ЕУ:F:2010:99, т. 105 и цитираната съдебна практика).

- 106 В конкретния случай приемането на обжалваното решение относно спорното преназначаване повече от осем години след укоримите деяния се обяснява главно с отмяната на първото и второто решение за преназначаване и с оттеглянето от Комисията на третото решение за преназначаване.
- 107 Както посочва Комисията, между това оттегляне и обжалваното решение са изминали само четири месеца.
- 108 Това обаче е само последният етап от административното производство, което е трябвало да бъде възобновено поради грешката, допусната от Комисията в третото решение за преназначаване в изпълнение на решение T-689/16, постановено на 13 декември 2018 г.
- 109 Изтичането на повече от две години между решение T-689/16, чието изпълнение не било сложно, и обжалваното решение не е разумно.
- 110 Същото се отнася и за периода от повече от осем години, изтекъл между укоримите деяния и обжалваното решение, прието на 16 февруари 2021 г. с обратно действие, считано от 1 януари 2013 г.
- 111 Несъмнено това забавяне се дължи отчасти на прекъсванията, свързани със съдебния контрол, и на многобройната размяна на мнения между жалбоподателя и Комисията в рамките на изпълнението на решения F-96/13 и T-689/16.
- 112 В съдебното заседание обаче Комисията признава, че оттеглянето на третото решение за преназначаване, прието в изпълнение на решение T-689/16, е допринесло за забавяне на резултата от административното производство. Поради последователните грешки, допуснати от Комисията и констатирани в решения F-96/13 и T-689/16, това производство обаче било вече продължително.
- 113 Следователно обжалваното решение не е прието в разумен срок.
- 114 При това положение следва да се припомни, че като правило нарушаването на принципа за спазване на разумния срок не е основание за отмяната на решение, взето в административно производство. Всъщност само когато изтеклият прекомерно дълъг период от време може да се отрази на самото съдържание на решението, прието в административното производство, неспазването на принципа на разумния срок засяга валидността на административното производство (вж. решение от 17 май 2018 г., Комисия/AV, T-701/16 P, EU:T:2018:276, т. 46 и цитираната съдебна практика). В противен случай отмяната на това решение би имала като основна практическа последица неизбежното продължаване на процедурата, тъй като тя е била твърде дълга (вж. в този смисъл решение от 2 октомври 2013 г., Nardone/Комисия, F-111/12, EU:F:2013:140, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 115 В настоящия случай, противно на посоченото от жалбоподателя, изтеклият прекомерно дълъг период от време не се е отразил на самото съдържание на обжалваното решение.
- 116 Всъщност, както е посочено в точка 93 по-горе, забавянето между укоримите деяния и датата на приемане на обжалваното решение не е попречило на жалбоподателя да изложи пред генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ своята гледна точка относно спорното

преназначаване. По същия начин, както е посочено в точка 101 по-горе, въпреки изтеклия период от време генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е разполагала с всички необходими данни, за да вземе своето решение.

- 117 При това положение нарушаването на разумния срок, гарантиран от член 41, параграф 1 от Хартата, не обосновава отмяната на обжалваното решение.
- 118 Следователно първата част, изложена в подкрепа на второто основание, трябва да бъде отхвърлена.

б) По втората и третата част от второто основание, отнасящи се до изпълнението на решения F-96/13 и T-689/16

- 119 Втората част, изложена в подкрепа на второто основание, е озаглавена „Неоспорени факти от съдебната практика, признаване на незначителното на процесуалната цел и процесуална злоупотреба, неизпълнение на задължението за грижа и защитата, предоставена на информатора“.
- 120 Третата част: „нарушение на принципите и правилата относно обратното действие и правната сигурност, нарушение на принципите на безпристрастност (обективна и субективна), на волята за приемане на едно и също решение с един и същ обхват, основано на едни и същи мотиви, вместо да компенсира пропуснатата възможност да зачете процесуалните права на жалбоподателя своевременно и ефективно“.
- 121 В тези две части, които Общият съд ще разгледа заедно, жалбоподателят прави редица констатации и сигнализира за няколко нарушения относно начина, по който решения F-96/13 и T-689/16 са били изпълнени от Комисията.
- 122 Доводите, изтъкнати в подкрепа на двете части, се повтарят и освен по изключение, не са свързани конкретно с нарушенията, посочени в заглавията на частите. Въпреки това е възможно да се открият две групи доводи.
- 123 Първата група доводи, изтъкнати от жалбоподателя, може да се свърже с процесуална злоупотреба, неизпълнение на задължението за грижа и нарушение на принципа на безпристрастност.
- 124 Втората група доводи са за нарушението на принципа за забрана на обратно действие, на член 266 ДФЕС и на защитата, предоставена на информатора.
- 125 Най-напред следва да се разгледа тази втора група доводи.

1) По нарушението на принципа за забрана на обратно действие и на принципа на правната сигурност, на член 266 ДФЕС и на защитата, предоставена на информатора при изпълнението на решения F-96/13 и T-689/16

- 126 Жалбоподателят изтъква по същество, че Комисията не е обяснила причините, поради които при приемането на обжалваното решение се е отклонила от принципа за забрана на обратно действие, след като вече не е било възможно да разгледа толкова старо и окончателно приключено положение, още повече при спазване защитата на процесуалните

гаранции, свързани с качеството му на информатор. Следователно изпълнението на решения F-96/13 и T-689/16 предполагало отказ от спорното преназначаване и обезщетяване на жалбоподателя.

- 127 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя било като недопустими, било като неоснователни.
- 128 В това отношение следва да се припомни постоянната съдебна практика, съгласно която, за да се съобрази с решението за отмяна и да му придаде пълно действие, институцията е длъжна да спазва не само диспозитива на решението, но и мотивите, довели до постановяването му, които представляват неговата необходима основа, доколкото без тях не може да се определи точният смисъл на постановеното в диспозитива. Всъщност именно тези мотиви, от една страна, указват конкретната разпоредба, която се счита за незаконосъобразна, а от друга страна — разкриват точните основания за установената в диспозитива незаконосъобразност, които съответната институция е длъжна да вземе предвид, когато заменя отменения акт. Освен това член 266 ДФЕС задължава съответната институция да направи необходимото, така че актът, приет за да замени отменения акт, да не страда от същите пороци като установените в отменителното решение. Тези принципи се прилагат на още по-голямо основание, когато отменителното решение е придобило сила на пресъдено нещо (вж. решение от 10 ноември 2010 г., СХВП/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, т. 70 и цитираната съдебна практика).
- 129 За да изпълни задължението, възложено ѝ с член 266 ДФЕС, въпросната институция трябва да приеме конкретни мерки, които могат да отстранят допуснатата незаконосъобразност спрямо засегнатото лице. Така съгласно съдебната практика тя не би могла да се освободи от това задължение, като изтъкне наличието на практически трудности, които би породило възстановяването на жалбоподателя в правното положение, в което той се е намирал преди приемането на отменения акт (вж. решение от 8 декември 2014 г., Swik/Комисия, F-4/13, EU:F:2014:263, т. 79 и цитираната съдебна практика).
- 130 Само при условията на евентуалност, когато изпълнението на решение за отмяна е силно затруднено, съответната институция може да изпълни своите задължения с приемането на решение, което по своето естество може да компенсира по подходящ начин неблагоприятното положение, създадено за заинтересованото лице от отмененото решение. В този контекст администрацията може да установи диалог с него с цел да постигне споразумение, като му предложи справедливо обезщетение за незаконосъобразността, на която е станало жертва (вж. решение от 8 декември 2014 г., Swik/Комисия, F-4/13, EU:F:2014:263, т. 80 и цитираната съдебна практика).
- 131 Накрая, от съдебната практика, припомнена в точка 80 по-горе, следва, че отмяната на дадено решение има обратно действие, което задължава органа да вземе решение, като се съобрази с датата на приемане на отмененото решение. Този въпрос обаче следва да се разграничи от обратното действие на новото решение, прието от администрацията с цел замяна на отменения акт. Всъщност съгласно съдебната практика принципът на правната сигурност, който представлява общ принцип на правото на Съюза, в общия случай не допуска началото на действието във времето на даден акт да се определя към момент отпреди публикуването му. Съгласно постоянната съдебна практика обаче това е възможно по изключение, когато поставената цел го изисква и когато оправданите правни очаквания на заинтересованите лица са надлежно зачетени (вж. решение от 5 септември 2014 г., Éditions Odile Jacob/Комисия, T-471/11, EU:T:2014:739, т. 102 и цитираната съдебна

практика). Такова доверие възниква, когато администрацията предостави на заинтересованото лице точни, безусловни и съгласувани гаранции, произтичащи от оправомощени и надеждни източници, които пораждат у него основателни надежди. Освен това тези гаранции трябва да съответстват на разпоредбите на Правилника и общоприложимите норми (вж. решение от 7 ноември 2013 г., *Cortivo/Парламент*, F-52/12, EU:F:2013:173, т. 85 и цитираната съдебна практика).

- 132 В конкретния случай, противно на твърденията на Комисията, основанийето, изведено от нарушение на член 266 ДФЕС, е достатъчно изяснено в исквата молба или жалбата при спазване на задълженията, наложени с член 76, буква г) от Процедурния правилник. Следователно това оплакване е допустимо.
- 133 В съответствие с принципите, припомнени в точки 128 и 129 по-горе, Комисията е била длъжна да изпълни решения F-96/13 и T-689/16, като спазва не само диспозитивните им разпоредби, но и мотивите, които са довели до постановяването им и които представляват необходимата им основа, като отстрани незаконосъобразността, допусната спрямо жалбоподателя, и не допусне новото решение да бъде опорочено от същите нередности като установените в тези решения.
- 134 В решение F-96/13 обаче съдът на Съюза само е констатирал нарушение на правото на защита на жалбоподателя при обстоятелствата, припомнени в точка 82 по-горе, което е довело до отмяна на първото решение за преназначаване. Що се отнася до решение T-689/16, съдът на Съюза само е отбелязал липсата на компетентност на началника на отдел DG RH.B4 да приеме второто решение за преназначаване.
- 135 Следователно изпълнението на решения F-96/13 и T-689/16 задължава генералния директор на ГД „Човешки ресурси“, в качеството ѝ на компетентен ОН, да разгледа положението на жалбоподателя към датата на приемане на първото решение за преназначаване, като му даде възможност да изрази становището си относно твърдяното напрежение и последиците от него, които тя предвиждала в качеството си на компетентен ОН, а именно спорното преназначаване със задна дата, считано от 1 януари 2013 г.
- 136 След като изслушва жалбоподателя, генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ потвърждава, че настъпилото напрежение в делегацията е довело до все по-нетърпими взаимоотношения и че спорното преназначаване е обосновано. При това положение според нея се налагало потвърждаване на първото решение за преназначаване и уреждане на административното положение на жалбоподателя. Тази цел изисквала обжалваното решение да има обратно действие в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 131 по-горе.
- 137 Противно на това, което жалбоподателят посочва, без да изтъква конкретни доводи в тази насока, принципът на правна сигурност не е бил нарушен от това обратно действие, тъй като нито съдът на Съюза, нито администрацията са поставяли някога под съмнение основателността на спорното преназначаване от 2012 г. насам, нито a fortiori са дали на жалбоподателя точни, безусловни и съгласувани гаранции, които да породят оправдани правни очаквания в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 131 по-горе.
- 138 Следователно обжалваното решение може да има обратно действие при спазване на критериите, припомнени в точка 131 по-горе.

139 Освен това следва да се отбележи, че изпълнението на решения F-96/13 и T-689/16 не се сблъсква със значителни пречки по смисъла на съдебната практика, спомената в точка 130 по-горе. Всъщност, както е посочено в точки 93 и 101 по-горе, изтеклият период от време не е попречил на жалбоподателя да упражни в пълна степен правото си да бъде изслушан от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“, нито на последната да разполага с всички контекстуални данни, за да се произнесе по спорните факти, така че Комисията е можела да отстрани установените в тези решения незаконосъобразности, като приеме ново решение, и не е била длъжна да компенсира справедливо жалбоподателя. Следователно обжалваното решение е взето в съответствие с член 266 ДФЕС.

140 Накрая, жалбоподателят не обяснява причините, поради които необходимостта да се разгледа толкова старо положение в изпълнение на решения F-96/13 и T-689/16, не би гарантирала спазване на защитата на процесуалните гаранции, свързани с качеството му на информатор.

141 Въз основа на това втората група доводи, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на втората и третата част от второто основание, следва да бъде отхвърлена.

2) По процесуалната злоупотреба, неизпълнението на задължението за грижа и нарушението на принципа на безпристрастност

142 В подкрепа на посочената в точка 123 по-горе първа група доводи, свързани с процесуалната злоупотреба, неизпълнението на задължението за грижа и нарушението на принципа на безпристрастност, жалбоподателят изтъква, че в изпълнение на решения F-96/13 и T-689/16 Комисията никога не е имала и най-малкото намерение да преразгледа позицията си относно спорното преназначаване.

143 Според жалбоподателя смисълът на обжалваното решение бил обявен от самото начало в предхождащата го размяна на кореспонденция. Изправена пред свършен факт, генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ се е ограничила до приемане на същото решение с обратно действие, с което официализира преназначаването, което е незаконосъобразно от 1 януари 2013 г. Необходимостта от „уреждане“ на административното положение на жалбоподателя, посочена в обжалваното решение, се доказва от факта, че първото решение за преназначаване е трябвало да бъде формализирано след приемането му на 20 ноември 2012 г., както и от твърдението на Комисията пред съда на Съюза по дело T-689/16, че е „малко вероятно“ генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ да вземе през 2015 г. решение, различно от решението, прието от началника на отдел DG RH.B4. Жалбоподателят счита, че търсеното обратно действие е повлияло на обхвата на акта, а не обратното. Комисията на практика не се е занимавала с целта, преследвана от „наложените процедурни стъпки“ в решения F-96/13 и T-689/16, по-специално да се даде на жалбоподателя реална възможност да повлияе на ОН в рамките на обективен и безпристрастен анализ. В настоящия случай жалбоподателят е бил изслушан само формално.

144 В това отношение в самото начало следва да се отбележи, че жалбоподателят изтъква по същество едни и същи доводи в подкрепа на всички твърдени нарушения, докато понятията „безпристрастност“, „процесуална злоупотреба“ и „задължение за грижа“ имат точно определен обхват.

- 145 Изискването за безпристрастност включва, от една страна, субективна безпристрастност, в смисъл че никой от членовете на съответната институция, които е възложена преписката, не трябва да проявява лични пристрастия или предубеждения, като личната безпристрастност се предполага до доказване на противното, и от друга страна, обективна безпристрастност, в смисъл че институцията трябва да предлага достатъчно гаранции, за да изключи всяко основателно съмнение по този въпрос (вж. в този смисъл решение от 16 юни 2021 г., PL/Комисия, Т-586/19, непубликувано, EU:T:2021:370, т. 107 и 110 и цитираната съдебна практика).
- 146 Понятието „злоупотреба с власт“ се отнася до използването от административен орган на правомощията му за цел, различна от тази, за която са били предоставени. Дадено решение е опорочено поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви индиции е видно, че е било прието с цел да постигне различни от изложените в него цели (вж. решение от 19 юни 2013 г., BY/AESA, F-81/11, EU:F:2013:82, т. 69 и цитираната съдебна практика).
- 147 Накрая, задължението на администрацията за полагане на грижа по отношение на своите служители отразява баланса на насрещните права и задължения, които Правилникът е създал в отношенията между публичния орган и служителите на публичната служба. Това задължение, както и принципът на добра администрация налагат по-специално, когато се произнася по положението на длъжностно лице, компетентният орган да вземе предвид всички обстоятелства, които могат да бъдат определящи за решението му, и при това да отчита не само интереса на службата, но и този на съответното длъжностно лице (вж. решение от 25 юни 2003 г., Pyres/Комисия, Т-72/01, EU:T:2003:176, т. 77 и цитираната съдебна практика).
- 148 Доводите на жалбоподателя трябва да бъдат разгледани в светлината на тези принципи.
- 149 На първо място, генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ не може да бъде упреknата, че в рамките на размяната на писма, припомнена в точки 19—24 по-горе, е изложила пред жалбоподателя смисъла на решението, което възнамерява да вземе. Всъщност непредоставянето на тази информация от страна на администрацията преди приемане на първото решение за преназначаване е основание за неговата отмяна от съда на Съюза с решение F-96/13 поради нарушение на правото на защита на жалбоподателя.
- 150 На второ място, използването на термина „уреждане“ в обжалваното решение не показва лични пристрастия или предубеждения от страна на генералния директор на ГД „Човешки ресурси“, нито наличие на процесуална злоупотреба. Всъщност незаконосъобразностите в първото и второто решение за преназначаване, установени от съда на Съюза в решения F-96/13 и T-689/16, не се отнасят до същността на спорното преназначаване, а до условията, при които са приети тези решения. Макар съдът на Съюза да не изключва възможността за приемане на различно решение в изпълнение на решенията си по тези дела, това би означавало да се отстранят установените незаконосъобразности в съответствие със съдебната практика, припомнена в точки 128 и 129 по-горе.
- 151 На трето място, условията на приемане на първото решение за преназначаване, които са признати за нередовни в решение F-96/13, не са тъждествени с условията на обжалваното решение. Впрочем последното е прието с цел отстраняване на установените нередности.

- 152 На четвърто място, твърдението на Комисията по дело T-689/16, че е малко вероятно генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ да вземе през 2015 г. решение, различно от решението, прието от началника на отдел DG RH.B4, представлява само становище, изразено от правната ѝ служба в рамките на спора пред Общия съд, което впрочем не изключва различен резултат.
- 153 Накрая, що се отнася до довода на жалбоподателя, че е бил изслушан от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ само формално, същият не се основава на никаква обективна индикация.
- 154 Напротив, следва да се констатира, че както е посочено в точка 85 по-горе, жалбоподателят три пъти е бил приканван да представи съображенията си относно намерението на генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ да уреди административното му положение, като потвърди спорното преназначаване.
- 155 Поради това първата група доводи, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на втората и третата част, не е обоснована.
- 156 В светлината на всички изложени по-горе съображения второто основание трябва да бъде отхвърлено.

4. По третото основание: нарушение на член 22а от Правилника, на задължението за помощ и грижа, на член 22в от Правилника, на задължението за полагане на дължима грижа, неутралност, безпристрастност и обективност, на правото на справедливо разглеждане на преписката на жалбоподателя и оправданите му правни очаквания, както и процесуална злоупотреба

- 157 Това основание е разделено на четири части, като първата е нарушение на член 22в от Правилника, втората — нарушение на задължението за полагане на дължима грижа, третата — нарушение на принципите на обективност, безпристрастност и неутралност на компетентния ОН, както и нарушение на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, и четвъртата — нарушение на правилата в областта на тежестта на доказване, установени в Насоките за подаване на сигнали за нередности.
- 158 В самото начало следва да се отбележи, подобно на Комисията, че макар в заглавието на настоящото основание да е посочено нарушението на задължението за помощ, в исковата молба или жалбата не са изложени никакви доводи в негова подкрепа. Следователно това оплакване не отговаря на изискванията на член 76, буква г) от Процедурния правилник и следователно трябва да бъде обявено за недопустимо. Същото се отнася и за оплакването нарушение на оправданите правни очаквания на жалбоподателя. То е споменато в заглавието на основанието, но не е развито достатъчно ясно в исковата молба или жалбата.
- 159 След тези уточнения, най-напред следва да се анализират първата и четвъртата част, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на третото основание, преди да бъдат разгледани другите две части.

а) По първата част от третото основание: нарушение на член 22в от Правилника

- 160 Жалбоподателят изтъква, че член 22в от Правилника задължава Комисията да приеме правила за поверително разглеждане на жалбите, подадени по административен ред от лице, имащо качеството на информатор, когато то се счита за жертва на акт на репресия. Според жалбоподателя се предполага, че тези правила обхващат трите аспекта, посочени в член 22в, втора алинея от посочения Правилник. Не съществува обаче никакво правило, включващо тези три аспекта. Единствените правила, приети от Комисията на основание член 22в от Правилника, се отнасяли до сроковете за разглеждане, тежестта на доказване и компетентността на генералния директор, а не на службите, да се произнеса като ОН.
- 161 Жалбоподателят допълва, че отделното разглеждане на молбите на информаторите, гарантирано от член 22в от Правилника, налага компетентният ОН да действа самостоятелно, без съдействието на службите, и информаторът да бъде защитен, като се предотврати прилагането спрямо него на същите правила, които се прилагат спрямо останалите длъжностни лица или служители, и задължението му системно да разкрива позицията си на информатор и обосновката за това.
- 162 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.
- 163 В самото начало следва да се отбележи, че не се оспорва това, че член 22в от Правилника е трябвало да бъде спазен при приемането на обжалваното решение.
- 164 Член 22в от Правилника гласи следното:

„В съответствие с членове 24 и 90 всяка институция установява процедура за разглеждане на жалбите, подадени от длъжностни лица, относно начина, по който са третирани след или вследствие на изпълнението от тях на съответните им задължения съобразно член 22а или член 22б. Съответната институция гарантира, че такива жалби се разглеждат поверително и когато обстоятелствата налагат това — преди изтичането на сроковете, определени в член 90.

Органът по назначаването на всяка институция определя вътрешни правила, наред с другото, относно:

- предоставянето на длъжностните лица, посочени в член 22а, параграф 1 или член 22б, на информацията относно предприетите мерки във връзка с въпросите, докладвани от тях,
  - защитата на законните интереси на тези длъжностни лица и тяхното право на неприкосновеност на личния живот, както и
  - процедурата за разглеждането на жалби, посочена в първа алинея от настоящия член“.
- 165 Член 22в от Правилника е въведен с Регламент (ЕС, Евратом) № 1023/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година за изменение на Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз и на Условието за работа на другите служители на Европейския съюз (ОВ L 287, 2013 г., стр. 15) с цел да се наложи задължение на ОН на всяка институция да установят вътрешни правила, насочени към предоставяне на

гаранции на информаторите, включително процедура за разглеждане на жалби относно начина, по който са били третирани след или вследствие на изпълнението на задълженията си по членове 22а и 22б от Правилника.

- 166 Противно на твърденията на жалбоподателя, член 22в, втора алинея от Правилника не изисква всички правила, приложими по отношение на информаторите, включително когато те подават жалби по административен ред, да бъдат предвидени в един акт.
- 167 Що се отнася до Комисията, някои от гаранциите, посочени в член 22в от Правилника, са били предвидени още преди влизането в сила на тази разпоредба в контекста на Насоките за подаване на сигнали за нередности.
- 168 В тези насоки са посочени редица мерки за защита на информаторите, включително поверителност за самоличността лицето, подало сигнала, която Комисията се задължава да спазва. По силата на това правило името му не се разкрива на лицата, потенциално замесени в укорими актове, или на всяко лице, което няма строга необходимост да го знае, освен ако информаторът лично не разреши разкриването на своята самоличност или това не е изискване във връзка с наказателното производство, което може да бъде образувано в резултат на нарушението. Посочените в точка 57 по-горе правила относно тежестта на доказване, на които се позовава жалбоподателят, също са предвидени като мярка за защита на информаторите. Освен това се уточнява, че за да може Комисията да предприеме мерки за защита, съответният член на персонала трябва да бъде известен на институцията като информатор.
- 169 Решение ОН/ООСД на Комисията, посочено в точка 63 по-горе, предвижда също и специални правила относно решенията за преназначаване на длъжностно лице, подало сигнал за нередности съгласно процедурите, предвидени в това отношение. Както следва от точки 47 и 48 от решение T-689/16, такива решения могат да се вземат само от генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ без делегиране на правомощия. Както е посочено в точка 63 по-горе, решение ОН/ООСД на Комисията определя и компетентността на члена на Комисията, отговарящ за ГД „Човешки ресурси“, да се произнесе по подадените от това длъжностно лице жалби по административен ред срещу решението за преназначаване.
- 170 Тези правила се допълват от Административно известие № 79-2013, посочено в точка 37 по-горе. С него на отдел DG RH.D 2 (понастоящем наричан DG RH.E2) се предоставя правомощието да разглежда всички искания и жалби по административен ред, включително подадените от информатори, с цел компетентният ОН да вземе решение. В това известие се предвижда, че жалбите, подадени на основание член 22в от Правилника, трябва — ако обстоятелствата оправдават това — да получат мотивиран отговор в срок, по-кратък от предвидените в член 90 от Правилника срокове. Предвидено е също така жалбите по административен ред по чувствителни въпроси да не бъдат обсъждани по време на консултациите между отделните служби.
- 171 Тези правила се допълват и от правилата, съдържащи се в Декларацията за поверителност относно защитата на личните данни, посочена в точка 35 по-горе. В съответствие с тази декларация, която също се позовава на член 22в от Правилника за длъжностните лица, достъп до личните данни, съдържащи се в жалбата, се предоставя само на упълномощени служители, които изрично се нуждаят от него. Въвеждат се механизми за защита на личните

данни, като например ограничен достъп в рамките на ГД „Човешки ресурси и сигурност“ до твърдия диск на отдел DG RH.E2. Впрочем припомня се, че членовете на този отдел са обвързани със задължението за поверителност и дискретност.

- 172 Накрая, следва да се отбележи, че жалба по административен ред от информатор може да бъде подадена, както е в настоящия случай, посредством съпътстващ формуляр, който препраща към член 22в от Правилника. Позоваването на тази разпоредба във формуляра за обжалване по административен ред позволява на отдел DG RH.E2 още с подаването му да установи неговия чувствителен характер и да гарантира спазването на мерките за защита на информаторите, припомнени в точки 165—171 по-горе.
- 173 От това следва, че противно на твърденията на жалбоподателя, Комисията е приела специални правила относно разглеждането на жалбите по административен ред, подадени от информатори, в съответствие с член 22в от Правилника.
- 174 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че компетентният ОН е трябвало да действа без съдействието на службите, подобно изискване не се налага нито с член 22в от Правилника, нито с някое от вътрешните правила, посочени в точки 167—172 по-горе. Освен това поверителността на самоличността на информатора е защитена в достатъчна степен от тези правила.
- 175 Накрая, що се отнася до довода на жалбоподателя, че защитата, предоставена на лицата, подаващи сигнали за нередности, имала за цел да предотврати задължението им системно да разкриват статута си на информатори и обосновката за това пред всяко лице, разглеждащо жалбите по административен ред, правилата, припомнени в точки 168—172 по-горе, не изискват от тези лица да описват в жалбите си подробно нередностите, за които са сигнализирали. От друга страна, както е посочено в Насоките за подаване на сигнали за нередности, тези лица трябва да се представят пред институцията като информатори, за да могат службите да осигурят мерките за защита, предвидени в правилата, приети съгласно член 22в от Правилника.
- 176 С оглед на тези съображения първата част от третото основание трябва да бъде отхвърлена.

б) По четвъртата част от третото основание: нарушение на правилата относно тежестта на доказване, установени в Насоките за подаване на сигнали за нередности

- 177 Жалбоподателят изтъква, че съгласно точка 3 от Насоките за подаване на сигнали за нередности лицето, предприемащо неблагоприятна мярка срещу информатора, носи тежестта на доказване на липсата на връзка между информацията, предадена в рамките на задълженията по член 22а от Правилника, и тази мярка. Като е искала обаче да уреди вече изтекъл период, Комисията не се е опитала да защити жалбоподателя от спорното преназначаване, въпреки че то било силно увреждащо.
- 178 Комисията иска доводите на жалбоподателя да бъдат отхвърлени било като недопустими, било като неоснователни.
- 179 В самото начало следва да се отбележи, че жалбоподателят не се позовава на наличието на явна грешка в преценката, за да оспори констатацията в обжалваното решение за наличие на вътрешни трудности във взаимоотношенията в рамките на делегацията.

- 180 От друга страна, жалбоподателят твърди, че правилата относно тежестта на доказване, установени в Насоките за подаване на сигнали за нередности, са нарушени, тъй като генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ не е доказала липсата на връзка между спорното преназначаване и неговите сигнали за нередности.
- 181 Следва да се отбележи, че Комисията не оспорва, че предвидените в точка 3 от Насоките за подаване на сигнали за нередности правила, уреждащи тежестта на доказване, които са посочени в точка 57 по-горе, са се прилагали в настоящия случай.
- 182 Точка 3 от Насоките за подаване на сигнали за нередности гласи следното:
- „Всеки член на персонала, който докладва за сериозна нередност, се ползва със защита срещу актове на репресия, при условие че действа добросъвестно и в съответствие с разпоредбите на настоящите насоки. Що се отнася до тежестта на доказване, лицето, предприело неблагоприятна мярка срещу информатора, следва да докаже, че тази мярка е била мотивирана от причини, различни от сигнализирането за нередности“.
- 183 Ето защо е необходимо да се провери дали генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е установила надлежно, че спорното преназначаване е било мотивирано от причини, различни от подаването на сигнали за нередности от страна на жалбоподателя.
- 184 В обжалваното решение, допълнено с решението, с което частично се отхвърля подадената по административен ред жалба, спорното преназначаване е мотивирано от вътрешни трудности във взаимоотношенията, видно от няколко електронни писма през периода 18 септември—13 ноември 2012 г. В отговор на жалбата по административен ред се посочва, че спорното преназначаване не е било мотивирано от сигналите за нередности, отправени от жалбоподателя през 2012 г. Освен това са споменати междуличностните проблеми между жалбоподателя и неговите колеги.
- 185 В това отношение следва да се отбележи, че макар сигналът на жалбоподателя за нередности от 3 октомври 2012 г. може да е усложнил отношенията между него, ръководството и колегите му, в конкретния случай се касаело за съществуващи междуличностни проблеми и отношения в рамките на делегацията отпреди подадения сигнал и които можело да обосноват спорното преназначаване в съответствие със съдебната практика, припомнена в точки 52 и 53 по-горе.
- 186 Както посочва Комисията, тези проблеми са изтъкнати по-специално в електронното писмо, изпратено от ръководителя на делегацията до жалбоподателя на 18 септември 2012 г. и споменато по време на срещата на 15 октомври 2015 г. (вж. т. 12 по-горе).
- 187 В това електронно писмо ръководителят на делегацията посочва на жалбоподателя, че за втори път в кратък период от време иска извинение от колегите си. Ръководителят на делегацията си задава въпроса защо тези колеги правят определени коментари и напомня на жалбоподателя, че уважението е двупосочно, намеквайки, че той не е безупречен в това отношение. Освен това защитава лицето, от което жалбоподателят иска извинение. Така, макар контекстът, посочен в електронното писмо, да не може да бъде установен само от прочита му, същият позволява да се установи наличието на междуличностни проблеми в делегацията, които предхождат подаването на сигнала.

- 188 По същия начин в изпратеното до жалбоподателя електронно писмо от 12 ноември 2012 г., споменато също по време на срещата на 15 октомври 2015 г. (вж. т. 12 по-горе), ръководителят на делегацията посочва проблеми в комуникацията, както и оплакванията от няколко колеги, че жалбоподателят е възприел неподходящо вербално и невербално поведение. В това електронно писмо ръководителят на делегацията също така е поискал от жалбоподателя незабавно да промени отношението, поведението и комуникацията си.
- 189 От тези електронни писма е видно, че инцидентите са били свързани с отношението на жалбоподателя и не били изолирани, както и че той многократно е бил предупреждаван във връзка с тези трудности във взаимоотношенията.
- 190 Въз основа на тези данни, Комисията е изпълнила задълженията си във връзка с доказателствената тежест, която носи по силата на правилата, припомнени в точки 181 и 182 по-горе, като е установила, че спорното преназначаване е било мотивирано от причини, различни от сигнализирането за нередности, направено от жалбоподателя на основание член 22а от Правилника.
- 191 Следователно четвъртата част от третото основание е необоснована и трябва да бъде отхвърлена.

в) По втората част от третото основание: нарушение на задължението за полагане на грижа

- 192 Жалбоподателят твърди, че при преназначаването му на последователно създаваните за него от 2013 г. насам многобройни длъжности е бил взет предвид единствено интересът на службата, докато личният му интерес и статутът му на информатор е трябвало също да бъдат взети предвид, след като бъде изслушан по въпроса с цел да му бъде гарантирана най-добрата защита.
- 193 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.
- 194 Следва да се припомни, че жалбоподателят посочва нарушение на задължението за полагане на грижа и във втората част от второто основание, свързано с твърдяна злоупотреба с власт и с нарушение на принципа на непристрастност. В подкрепа на тези оплаквания, които са били отхвърлени (вж. т. 142—155 по-горе), жалбоподателят изтъква, че в изпълнение на решения F-96/13 и T-689/16 Комисията никога не е имала и най-малкото намерение да преразгледа позицията си относно спорното преназначаване.
- 195 В рамките на настоящата част жалбоподателят твърди, че е налице нарушение на задължението за полагане на грижа на друго основание, свързано с неотчитане на личния му интерес.
- 196 В това отношение следва да се припомни, че макар по силата на задължението за полагане на грижа компетентният орган да е длъжен, когато преценява интереса на службата, да вземе предвид всички обстоятелства, обуславящи решението му, и по-специално интереса на съответния служител, отчитането на личния интерес на длъжностното лице не може да стига дотам, че да забрани на ОН да го преназначи против волята му, ако това е в интерес на службата (вж. решение от 28 октомври 2004 г., Meister/СХВП, T-76/03, EU:T:2004:319, т. 192 и цитираната съдебна практика).

197 Както следва от анализа на първата част на второто основание, на жалбоподателя многократно е била дадена възможност да изложи гледната си точка относно спорното преназначаване. Последното не е попречило на повишаването му в степен AD 12 в рамките на процедурата по повишаване за 2013 г. Що се отнася до интереса на службата, жалбоподателят не оспорва изтъкнатите от Комисията трудности във взаимоотношенията.

198 С оглед на тези констатации втората част от третото основание следва да бъде отхвърлена.

г) По третата част: нарушение на принципите на обективност, безпристрастност и неутралност на компетентния ОН, както и от нарушение на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация

199 Жалбоподателят изтъква, че администрацията е признала, че е действала единствено с цел да поправи последователните незаконосъобразности, без да визира защитата, която му се полага поради статута му на информатор, в нарушение на задължението за неутралност, безпристрастност и обективност.

200 Жалбоподателят допълва, че компетентният ОН е трябвало да проведе консултация с Comdel. Ако тази комисия още през 2012 г. е бил уведомена за погрешните мотиви в подкрепа на спорното преназначаване и за качеството на жалбоподателя като информатор, както и за подозренията му за корупция, свързани с посочената в точка б по-горе организация, вероятно би било взето друго решение. Всъщност ГД „Бюджет“ е член на тази комисия и нейните служби са тези, които формално са подали предупреждение срещу тази международна организация.

201 Комисията иска доводите на жалбоподателя да бъдат отхвърлени или като недопустими, или като неоснователни.

202 Що се отнася до оплакванията, изведени от нарушение на задълженията за неутралност, безпристрастност и обективност, следва да се отбележи, както прави и Комисията, че жалбоподателят повтаря вече разгледаните и отхвърлени в рамките на втората част от второто основание доводи в подкрепа на нарушение на принципа на безпристрастност, според които Комисията се е ограничила да уреди административното положение на жалбоподателя, без да има за цел да преразгледа неговото положение. Поради изложените в точки 144—155 по-горе причини тези оплаквания са неоснователни.

203 Що се отнася до нарушението на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, посочено в заглавието на тази част, Комисията правилно отбелязва, че жалбоподателят не излага никакъв довод в подкрепа на тези оплаквания, така че в това отношение жалбата не отговаря на изискванията по член 76, буква г) от Процедурния правилник. Поради това тези оплаквания са недопустими.

204 Единствените доводи, изложени от жалбоподателя в подкрепа на тази част, които не са били разгледани в рамките на други основания, се отнасят до липсата на консултация с Comdel.

205 В това отношение следва да се отбележи, както прави и Комисията, че жалбоподателят не твърди нарушение на конкретна разпоредба от Решение на Комисията от 10 октомври 2012 г. относно управлението на нейните ресурси в делегациите на Съюза, което урежда Comdel и нейния режим на консултации.

- 206 Доводите, свързани с Comdel, потвърждават нарушението на принципите на обективност, безпристрастност и неутралност на компетентния ОН, изтъкнато в рамките на настоящата част. В това отношение жалбоподателят уточнява в писмената реплика, че намесата на Comdel най-малкото би осигурила обективен елемент на привидност за неутралност и обективност на обжалваното решение, тъй като трето лице можело да даде своята преценка по преписката.
- 207 Ако исковата молба или жалбата може да се приеме по този въпрос за съответстваща на изискванията по член 76, буква г) от Процедурния правилник, следва да се отбележи, че припомнената в точка 48 от Решение T-689/16 компетентност на генералния директор на ГД „Човешки ресурси“ да се произнася по преназначаването на лица, подаващи сигнали за нередности, цели именно да предостави на информаторите исканите от жалбоподателя допълнителни гаранции за безпристрастност, обективност и неутралност.
- 208 Впрочем не се оспорва, че преди приемане на първото решение за преназначаване е била проведена консултация с Comdel. В изпълнение на решение F-96/13 обаче Комисията е трябвало само да отстрани незаконосъобразността, която е опорочила това решение и която се отнася до нарушението на правото на защита на жалбоподателя.
- 209 Освен това дори в хипотезата, че генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е трябвало да се консултира с Comdel преди приемането на обжалваното решение, следва да се припомни, че нарушение на процедурата може да доведе до пълна или частична отмяна на решение само ако се установи, че при липсата на това нарушение административната процедура би могла да доведе до различен резултат и следователно обжалваното решение би могло да има различно съдържание (вж. решение от 2 март 2010 г., Evropaiki Dynamiki/EMSA, T-70/05, EU:T:2010:55, т. 103 и цитираната съдебна практика).
- 210 Нищо в преписката обаче не сочи, че в случай на нова консултация с Comdel процедурата би довела до различен резултат. Всъщност, както е отбелязано в точки 184—190 по-горе, спорното преназначаване е било мотивирано от трудностите във взаимоотношенията в делегацията и няма връзка със сигнализирането за нередности, по отношение на които ГД „Бюджет“ е можела евентуално да реагира в рамките на Comdel.
- 211 Поради това третата част следва да бъде отхвърлена, а оттам и третото основание като отчасти недопустимо и отчасти необосновано.
- 212 От всички изложени по-горе съображения следва, че исканията за отмяна трябва да бъдат отхвърлени.

В. По исканията за обезщетение

- 213 Жалбоподателят иска от Общия съд да осъди Комисията да му заплати обезщетение в размер на 250 000 EUR за претърпените имуществени вреди, както и 100 000 EUR като обезщетение за твърдените неимуществени вреди.
- 214 Що се отнася до посочените незаконосъобразности, жалбоподателят най-напред се позовава на първите три решения за преназначаване, като изтъква, че те са били последователно отменени или оттеглени с мотива, че са незаконосъобразни.

- 215 По-нататък жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение е прието по-специално в нарушение на правото му да бъде изслушан и на правото му на защита, без да се спазват нормите относно защитата на информаторите, чието качество, съдържание на защитата и липса на ограничение във времето вече са били изяснени от съда на Съюза. Според жалбоподателя първите три решения за преназначаване били опорочени от същите нарушения. В съдебното заседание в отговор на поставен от Общия съд въпрос жалбоподателят уточнява, че неправилното изпълнение на решения F-96/13 и T-689/16 в нарушение на член 266 ДФЕС също е основание за иска му за обезщетение.
- 216 Накрая, жалбоподателят излага редица основания за незаконосъобразност. Той твърди, че от 2013 г. насам е бил преназначен седем пъти против волята си на създадени за него многобройни длъжности, без никога да е бил изцяло отчетен обхватът на последователните отмени. ГД „Човешки ресурси и сигурност“ не е оказала никаква подкрепа при тези преназначавания. Генералният директор на ГД „Човешки ресурси“ е отказвала системно да го приеме, докато съдът на Съюза счита, че твърдените мотиви за преназначаване имат субективна конотация, която задължава компетентния ОН сам да изслуша жалбоподателя. Той бил включен в черен списък и квалифициран като „конфликтен“, без администрацията да се опита да разбере положението му на информатор. Всичките му искания за съдействие са били отхвърлени, като същевременно не са приети никакви правила относно прилагането на защитата, предоставена на информатора. Налице било системно нарушаване на поверителността на личните му данни, причинено от решенията за преназначаване. С изключение на обжалваното решение последователните решения за преназначаване били приети от некомпетентен орган.
- 217 Що се отнася до твърдяната вреда, от една страна, жалбоподателят твърди, че е претърпял неимуществени вреди, оценени пред Общия съд на 100 000 EUR, които се дължат на три фактора. Първо, жалбоподателят твърди, че е накърнено доброто му име, личното и професионалното му достойнство, както и професионалният му авторитет, поради факта, че Комисията незаконно го е държала в нередовно положение, отричайки значението на изводите от последователно постановените решения. Второ, жалбоподателят се позовава на несигурността на административното си положение в продължение на повече от девет години поради поредицата незаконосъобразни решения за преназначаване, две от които са отменени от Общия съд, което доказвало лошо администриране и липса на дължима грижа, които са му причинили тревожност и стрес. Трето, жалбоподателят се оплаква от последователните промени в длъжността и функциите след първото решение за преназначаване, без да има особена подкрепа, въпреки статута му на информатор.
- 218 От друга страна, жалбоподателят твърди, че е претърпял имуществена вреда, оценена на 250 000 EUR, свързана, първо, с досъдебните разноски, които са се увеличили многократно след отмяната на първото решение за преназначаване, второ, с положението на съдебна и административна несигурност, характеризиращо се с назначаването му от 2013 г. на излишни длъжности, което довело до забавяне в кариерата му и до възприемането му от ръководството като неудобна „черна овца“, и трето, с невъзможността да се възползва от условията, определени в приложение X към Правилника, и от международна кариера, както и да бъде повишаван въз основа на резултатите от вложените от него професионални усилия.
- 219 Комисията моли искът за обезщетение да бъде отхвърлен или като недопустим, или като необоснован.

- 220 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на иск за обезщетение за вреди, предявен от длъжностно лице или служител, ангажирането на отговорността на институция, орган, служба или агенция на Съюза предполага наличието на съвкупност от условия за неправомерност на поведението, което му се вменява, действителното настъпване на твърдяната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между поведението и претендираната вреда. Трите условия за ангажиране на отговорността са кумулативни, което означава, че ако едно от тях не е изпълнено, не може да се ангажира отговорността на институцията (вж. решение от 16 юни 2021 г., СЕ/Комитет на регионите, Т-355/19, ЕУ:Т:2021:369, т. 142 (непубликувано) и цитираната съдебна практика).
- 221 Следва също така да се припомни, че досъдебното производство по иск за обезщетение се различава в зависимост от това дали вредата, за която се иска обезщетение, произтича от увреждащ акт по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, или от действие на администрацията, което няма характер на решение. В първия случай засегнатото лице следва да сезира администрацията с жалба срещу въпросния акт в предвидения за това срок. Във втория случай обаче административното производство трябва да започне с подаването на иск по смисъла на член 90, параграф 1 от Правилника за обезщетение и да продължи, ако е необходимо, с жалба по административен ред срещу решението за отхвърляне на този иск (вж. решение от 13 декември 2012 г., А/Комисия, Т-595/11 Р, ЕУ:Т:2012:694, т. 111 и цитираната съдебна практика).
- 222 Що се отнася до исканията за обезщетение, свързани с изпълнението на влязло в сила решение на основание член 266 ДФЕС, изведени от това, че приетите решения само частично компенсират последиците от допуснатата незаконосъобразност, те също могат да бъдат предявени в жалбата по административен ред срещу тези решения, без допустимостта на жалбата да е обвързана с подаването на иск на основание член 90, параграф 1 от Правилника (вж. в този смисъл решение от 13 септември 2011 г., АА/Комисия, F-101/09, ЕУ:F:2011:133, т. 75 и цитираната съдебна практика).
- 223 Накрая, съгласно постоянната съдебна практика длъжностно лице, което не е подало в сроковете, предвидени в членове 90 и 91 от Правилника, жалба за отмяна на акт, за който твърди, че го уврежда, не би могло посредством иск за обезщетение за причинената с този акт вреда да поправи този пропуск и така да си осигури нов срок за обжалване. То не може също така да се позовава на твърдяната незаконосъобразност на този акт в рамките на иск за обезщетение за вреди. По принцип длъжностното лице не може чрез иск за обезщетение да цели същия резултат като този, който би получило при уважаване на жалба за отмяна, която не е подало своевременно (вж. решение от 18 ноември 2014 г., МсСоу/Комитет на регионите, F-156/12, ЕУ:F:2014:247, т. 96 и цитираната съдебна практика).
- 224 В настоящия случай най-напред следва да се разгледат посочените в точка 216 по-горе основания за незаконосъобразност, чиято допустимост се оспорва от Комисията, преди да се разгледат изтъкнатите от жалбоподателя незаконосъобразности, свързани с последователните решения относно спорното преназначаване, описани в точки 214 и 215 по-горе.
- 225 В репликата си жалбоподателят уточнява, че припомнените в точка 216 по-горе твърдения са само контекстуализация на жалбите, довели до последователни отмени от съда на Съюза.

- 226 В хода на съдебното заседание жалбоподателят изтъква, че описанието в тези твърдения на начина, по който администрацията го е третирила след първото решение за преназначаването му, позволява да се представят хронологични данни, които са от полза за Общия съд, за да прецени дали в настоящия случай е спазено изискването за разумен срок. Впрочем решенията, взети от администрацията по отношение на него след 1 януари 2013 г., са опорочени от същата незаконосъобразност, която засяга спорното преназначаване и която се дължи на неотчитането на позицията му на информатор. Нещо повече, това преназначаване и фактът, че е възприеман като „черна овца“ след подадените от него сигнали, са в основата на последователните премествания.
- 227 Подобно на Комисията, следва да се приеме, че твърденията на жалбоподателя, припомнени в точка 216 по-горе, са недопустими, съгласно съдебната практика, припомнена в точки 221—223 по-горе. Всъщност вредите, чието поправяне се иска във връзка с тези твърдения за незаконосъобразност, не произтичат от обжалваното решение, нито от изпълнението на решения F-96/13 и T-689/16, а от поредица действия на администрацията, които нямат характер на решение, както и от други увреждащи актове, предхождащи обжалваното решение, които жалбоподателят е пропуснал да оспори пред Общия съд.
- 228 Във всички случаи тези твърдения за незаконосъобразност са необосновани. Всъщност твърденията на жалбоподателя по същество изхождат от предпоставката, че спорното преназначаване, потвърдено с обжалваното решение с обратно действие, считано от 1 януари 2013 г., било решено поради подаването на сигнали от него и че следователно е обусловило по-нататъшната му кариера.
- 229 Както обаче е посочено в точка 190 по-горе, Комисията е изпълнила задължението си във връзка с доказателствената тежест и е установила надлежно, че спорното преназначаване било мотивирано от причини, различни от сигналите за нередности, отправени от жалбоподателя. Освен това в решенията си по дела F-96/13 и T-689/16 съдът на Съюза не поставя под въпрос основателността на спорното преназначаване.
- 230 Що се отнася до посочените в точка 215 по-горе незаконосъобразности, те са изтъкнати от жалбоподателя и в подкрепа на исканията за отмяна на обжалваното решение и на решението, с което частично се отхвърля подадената по административен ред жалба.
- 231 В това отношение е достатъчно да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика исканията за поправяне на имуществена или неимуществена вреда трябва да бъдат отхвърлени, когато се намират в тясна връзка с исканията за отмяна, които, както в настоящия случай, от своя страна са били отхвърлени като недопустими или неоснователни (вж. решение от 24 април 2017 г., HF/Парламент, T-570/16, EU:T:2017:283, т. 69 и цитираната съдебна практика).
- 232 Накрая, що се отнася до приемането на поредица от незаконосъобразни решения за преназначаване, посочени в точка 214 по-горе, Комисията правилно изтъква, че исканията за обезщетение, свързани с установените в решения F-96/13 и T-689/16 незаконосъобразности, опорочаващи първото и второто решение за преназначаване, вече са били разгледани и отхвърлени от съда на Съюза в тези решения. Поради това тези оплаквания са в разрез със силата на пресъдено нещо и са недопустими.

- 233 Що се отнася до оттеглянето в хода на производството на третото решение за преназначаване поради незаконосъобразност (дело T-308/20), от съдържащия се в точки 109—113 по-горе анализ е видно, че това оттегляне е допринесло за забавяне на и без това продължителната административна процедура, в резултат на което обжалваното решение не е било прието в разумен срок в нарушение на член 41, параграф 1 от Хартата.
- 234 Тази незаконосъобразност обаче не води до отмяна на обжалваното решение, тъй като не е установено, че неспазването на този срок в конкретния случай би могло да повлияе на съдържанието му (вж. т. 115—117 по-горе).
- 235 Съгласно съдебната практика обаче нарушението на разумния срок може да накара съда на Съюза да осъди, дори служебно, администрацията да заплати обезщетение за причинените от това нарушение неимуществени вреди (вж. в този смисъл решение от 14 септември 2011 г., А/Комисия, F-12/09, EU:F:2011:136, т. 225 и 226 и цитираната съдебна практика).
- 236 В настоящия случай, в подкрепа на иска за обезщетение за неимуществени вреди, жалбоподателят изтъква по-специално, че поради последователните грешки, опорочаващи първите три решения за преназначаване, Комисията е създавала ситуация на несигурност, която се е запазила във времето, що се отнася до неговото положение, което представлява случай на лошо администриране и липса на дължима грижа, които са му причинили тревожност и стрес отвъд това, което може да се счита за разумно.
- 237 Жалбоподателят иска от Общия съд да осъди Комисията да му заплати сумата от 100 000 EUR за всички твърдени неимуществени вреди, без да прави разлика между тях.
- 238 Макар жалбоподателят да не е предоставил никакви данни, позволяващи да се определи точно размерът на вредата, свързана със състоянието му на несигурност, продължило във времето, Общият съд счита, противно на поддържаното от Комисията, че това обстоятелство не изключва възможността да се определи *ex æquo et bono* сума, годна да поправи такава вреда, чието съществуване в настоящия случай може да бъде установено.
- 239 В това отношение следва да се вземе предвид фактът, че особено голямата продължителност на административното производство, довело до приемането на обжалваното решение повече от осем години след деянията, се дължи на последователните грешки на администрацията, които може да са породили у жалбоподателя състояние на несигурност и тревога относно положението му, още повече че той се е ползвал с положението на информатор.
- 240 При тези обстоятелства Общият съд счита, че е направил справедлива оценка на претърпените от жалбоподателя неимуществени вреди, като в настоящия случай те ще бъдат определени, *ex æquo et bono*, в размер на 3 000 EUR.
- 241 С оглед на гореизложеното исканията за обезщетение следва да се уважат частично в размер на 3 000 EUR, а в останалата част да се отхвърлят.

IV. По съдебните разноси

- 242 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноси. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноси, и част от съдебните разноси на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.
- 243 При обстоятелствата в конкретния случай следва да се постанови, че Комисията понася, наред с направените от нея съдебни разноси, и половината от съдебните разноси на жалбоподателя, а той понася другата половина от своите съдебни разноси.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

- 1) **Осъжда Европейската комисия да плати обезщетение от 3 000 EUR на PL.**
- 2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**
- 3) **Осъжда Комисията да понесе, наред с направените от нея съдебни разноси, и половината съдебни разноси на PL, който понася другата половина от своите съдебни разноси.**

Truchot

Kanninen

Sampol Pucurull

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 ноември 2023 година.

Подписи